

The background of the entire page is a close-up photograph of numerous small, five-petaled purple flowers. The flowers are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The lighting is soft, creating a gentle, ethereal atmosphere. The colors range from light lavender to deep purple.

DI(V)JAK

Šolsko leto: 2015/2016

#2

KAZALO:

UVODNIK.....	4
SKRITI ZAKLADI KNJIŽNICE	5
SKRIVNOST USPEHA JE V DELANJU DOMAČIH NALOG	9
UPANJE ZA BOLJŠI SVET KLJUB VSEMU OSTAJA.....	10
OBOŽUJEM TEK.....	11
LJUBEZEN TE POMLADI.....	13
KAJ JE ODGOVORNOST?	14
ANGEL IN VRAG	16
ČLOVEŠKA RIBICA	17
PRIJATELJSTVO BREZ MEJA.....	19
HIGIENSKO UMIVANJE ROK	20
ČAS	22
SAM SI SVOJEGA ZDRAVJA KOVAČ	23
PROSTOVOLJNO DELO V SPLOŠNI BOLNIŠNICI NOVO MESTO	24
KAJ DELAMO PRI RDN?	26
POJDITE NA IZLET, ODKRIJTE SLOVENIJO!	28
ŽELIM SI POSTATI	29
ZAKAJ JE NEBO RDEČE?	32
SREČA V NESREČI.....	32
BESEDE POVEDO VSE	33
JETT REBEL IN DISCO KROGLA	34
SANJE.....	35
POMLAD	37
BALZAM Z OKUSOM VANILIJE	38
LITERARNI NATEČAJ IZ ANGLEŠČINE	39
MY EXPERIENCE ON PRACTICAL TRAINING THROUGH WORK PLACEMENT	41
VALENTINSTAG.....	42
VALENTINS BRÄUCHE IN ANDEREN LÄNDERN.....	43
INTERVIEW WITH NOEL FITZPATRICK	44
MY SPECIAL PLACE.....	48
OVERDOSE	49
PESMICA O POMLADI.....	50
UTRINKI S KULTURNE PRIREDITVE.....	51
MUZA MOJEGA SRCA.....	53

PROSTOVOLJNO DELO V SPLOŠNI BOLNIŠNICI NOVO MESTO	54
LJUBEZEN TE POMLADI	55
POVEJ MI, KAKO SE PIŠEŠ, IN POVEM TI	56
POMLAD V ŠOLSKIH KLOPEH	57
DRUŽBENE RAZMERE	59
KAKO PRIPRAVITI LEP POGRINJEK	63
RISBE NAŠIH DIJAKOV IZ PRVEGA LETNIKA	67
PRIČESKE 2016	70
ALI STE VEDELI	77
SMEH V ŠOLSKIH KLOPEH	77
ŽE POZNAŠ VSE ŠALE?	79

UVODNIK

Pozdravljeni!

Šolsko leto se je že krepko prevesilo čez polovico in nezadržno hiti proti koncu. Zima se je poslovila, prišla je pomlad in tudi toplejše vreme. Narava nas vabi v svoje okrilje in po napornem učenju in delu nas razvaja s toplimi sončnimi žarki. Komaj smo jih pričakali, kajne? In konec šolskega leta tudi ...

Ko se zazremo, kaj vse smo v preteklem letu že postorili, smo na svoje delo, dosežke in rezultate lahko ponosni. Veliko aktivnosti smo izvedli. Preveč, da bi lahko naštel prav vse. Naj pa vseeno izpostavim le nekatere. Letošnje šolsko leto smo posvetili preventivni dejavnosti na področju preprečevanja različnih vrst zasvojenosti, ko smo za dijake, starše in zaposlene izvedli družbeno koristen program Ne-odvisen.si. Bili smo humanitarni, saj smo zbirali hrano in potrebščine za družine v stiski, zamaške za invalidnega otroka, odeje za živalsko zavetišče. Nadaljevali smo s prostovoljnim delom ter preventivno dejavnostjo na področju ohranjanja zdravja. Vključili smo se v projekt Vadba na delovnem mestu. Delovali smo na mednarodnem področju v projektu eMedica ter vzpostavili sodelovanje s partnersko zdravstveno šolo na Češkem. Nadaljevali smo s tradicijo strokovnih ekskurzij v tujino za zaključne letnike ter tako obiskali Rim, Muenchen, Salzburg in Beograd ter realizirali nadstandardno ekskurzijo v Benetke. Za izboljšanje kakovosti pouka smo uspeli na novo opremiti farmacevtski laboratorij.

Tudi v letošnjem šolskem letu ste dijaki naše šole uspešno sodelovali na številnih tekmovanjih iz znanja, športa, na prireditvah ter raznih umetniških natečajih. Na vseh področjih ste pokazali izjemne rezultate. Ne samo da ste tekmovali, naša šola je bila letos tudi organizatorica 21. državnega tekmovanja srednjih zdravstvenih šol za priznanja Angele Boškin in pred kratkim finala državnega prvenstva v nogometu za dekleta. Kot šola pa smo

veliko pozornosti namenjali tudi promociji šole v javnosti.

Vsakdo izmed nas je dodal k skupnemu uspehu svoj del. In vsakdo je s svojim doprinosom naredil veliko. V prvi vrsti zase, za svoj uspeh, svojo osebno rast, pa tudi za našo šolo. Da pa bodo počitnice, ki so pred vami, še bolj vesele, se potrudite in dajte od sebe tisto najboljšo, za kar vsi učitelji vemo, da zmorete: odlično znanje in usvojene spretnosti, za katere ste delali skozi vse leto.

Damjana Papež, prof.,
ravnateljica

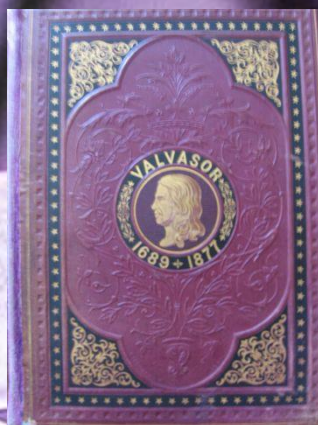
SKRITI ZAKLADI KNJIŽNICE

Šolska knjižnica. Množica knjig, razvrščenih na police po točno določenih pravilih; uporabniki, ki brskajo med gradivom, se učijo, pripravljajo na pouk. Knjižna zbirka je bogata in vsakdo lahko najde kaj zase. Vendar pa do vsega gradiva, ki ga hrani knjižnica, uporabniki ne morejo prosto dostopati. Kar nekaj knjig imamo shranjenih v arhivu kot posebno dragocenost.

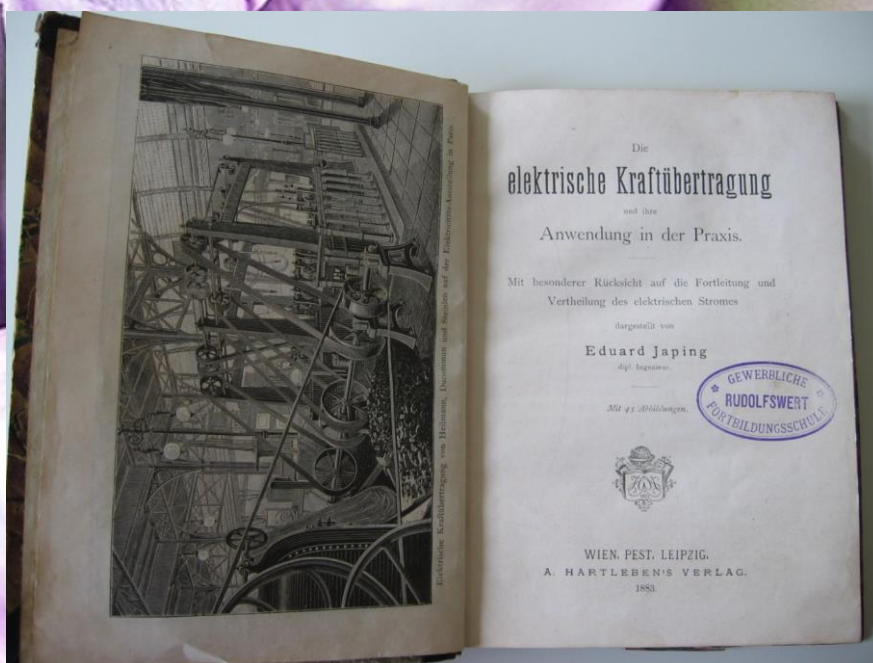
Stare knjige pričajo o bogati zgodovini knjižnice, ki sega v davne čase pred več kot 140 leti, ko je poklicno šolstvo v Novem mestu začinjalo svojo pot. To so bili časi, ko knjige še niso bile dostopne na vsakem koraku in so uporabnikom predstavljale posebno bogastvo.

Tudi danes je pravo bogastvo knjižnice zbirka štirih knjig prvega ponatisa Valvasorjeve Slave vojvodine Kranjske, ki jo je med leti 1877–1879 natisnil novomeški tiskar Janez Krajec. To so hkrati tudi najstarejše knjige, ki jih hrani knjižnica. Naslednja po starosti je strokovna knjiga s področja elektrotehnike Die elektrische Kraftübertragung und ihre Anwendung in der Praxis, ki je izšla leta 1883. Tem najstarejšim sledi kar nekaj strokovnih, po letu 1900 pa tudi leposlovnih del.

Valvasor, J. V.: Slava vojvodine Kranjske. Rudolfswerth, 1877–1879.

Japing, E.: Die elektrische Kraftübertragung und ihre Anwendung in der Praxis. Wien, 1883.

Veliko trditev in modrosti, zapisanih v teh starih knjigah, še vedno drži. Včasih pa je treba kakšno stvar vzeti samo kot zanimivost, o čemer se lahko prepričamo ob prebiranju naslednjih zapisov.

Nekaj o tobaku iz knjige Bodi svoje sreče kovač:

»Govorili smo že, koliko premoženja gre po tobaku čisto po nepotrebem v zrak. Ogromne vsote bi si ljudje prihranili, ko bi se odpovedali tobaku. Ane samo to; tudi marsikatero bolezen ne bi bilo in zdravje mnogih trdnejše. Tobak je rastlina, ki ima v sebi strup (nikotin). Ta strup vpliva na živce in ker se to zdi človeku prijetno, ga rabi. Strupa pa človek v navadnih razmerah ne potrebuje, zato tudi ne tobaka; on spada

med sredstva, ki služijo človeku edino le v uživanje.» (Trunk, J.: Bodi svoje sreče kovač. Celovec: Družba sv. Mohorja, 1904, str. 95.)

Razlaga gesla »krvni tlak« iz zdravstvenega priročnika:

»Krvni tlak je pritisk krožeče krvi na stene arterij. Pri odraslem znaša normalno 120 mm, je torej enak stolpcu živega srebra v merilnem aparatu višine 120 mm. Krvni tlak je stalno povišan pri arteriosklerozi, pri srčni naduhi, zaradi zastrupljenja, pri bazedovki itd.; stalno znižan pri srčni nedostanci, pri adisonki itd.« (Černič, M.: Zdravstveni priročnik. Ljubljana: Prešernova knjižnica, 1951, str. 105.)

O negi nedonošenčka:

»Po rojstvu položimo nedonošenčka v pleteno košaro ali v predal. Ležišče ogrevamo s termofori, napolnjenimi s toplo vodo ali s steklenicami. Termofori in steklenice naj bodo dobro zaprti, da se ne bi voda razlila po ležišču; vratovi steklenic naj bodo obrnjeni proti vznožju. Temperatura vode naj ne bo višja od petdeset stopinj Celzija. Koliko termoforov ali steklenic položimo v ležišče je odvisno od zrelosti nedonošenčka in letnega časa.« (Konjajev, Z.: Nedonošenček. Ljubljana: Zavod za napredek gospodinjstva, 1961, str. 34.)

Knjige Janeza Trdine izšle med leti 1905–1915

Nasveti o oblačenju v nosečnosti:

»V prvi polovici nosečnosti se ženska lahko oblači kot prej. Posebej prikrojena obleka je potrebna šele v drugi polovici nosečnosti. Obleka je pozimi topla poleti hladna. Je prostorna in ne sme stiskati telesa. Teža obleke počiva na ramenih. Neprimerna so težka krila, ki stiskajo nosečnico v pasu. Telesno perilo je v nosečnosti isto kot prej.

Je lahko in ohlapno. Nosečnica naj ga menja dvakrat na teden.» (Lavrič, V.: Berilo za ženske. Ljubljana: Zavod za napredek gospodinjstva, 1968, str. 23.)

Pa še nekaj o hrani:

»Nova slepila s hrano z malo ogljikovimi hidrati in dovolj maščobami so se spet obnovila l. 1972 s priporočili dr. Atkinsa: Revolucija v prehrani. Navzlic njegovim zagotovitvam, da ne bo več skrbi zaradi kalorij, da ne bo več muk zaradi lačnosti, da se bo teža nenehno zmanjševala in da je to »pot z mnogo kalorijami ostati zmeraj vitek«, so ta pravila enako kakor tista njegovih prednikov, utemeljeno obsodili Združenje ameriških zdravnikov in mnogi zdravniki specialisti za prehrano« (Pravilna prehrana – boljše zdravje. Ljubljana: Zavod SRS za zdravstveno varstvo, 1974, str. 6.)

Toliko tokrat za pokušino iz knjižničnega arhiva, če pa vas zanima kaj več:
»Dobrodošli v knjižnici.«

Marija Debevc Rakoše

SKRIVNOST USPEHA JE V DELANJU DOMAČIH NALOG

Intervju s profesorico Marjanco Velkavrh

Predstavili vam bova Marjanco Velkavrh, po poklicu profesorico matematike in tehnike. Na Šolskem centru Novo mesto uči že 17 let. Šolala se je na Gimnaziji Novo mesto, kasneje pa na Pedagoški fakulteti v Ljubljani, smer matematika-tehnika.

Zakaj ste se odločili za študij matematike? Je bila to vaša lastna želja ali vas je kdo usmeril?

Kljub želji staršev za študij ekonomije in opravljenih sprejemnih izpitih sem se za študij matematike odločila sama, ker se nisem videla v drugem poklicu. Zgled so mi bili dobri profesorji v osnovni in srednji šoli. Za ta poklic pa sem se tudi odločila, ker me veseli delo z otroki. Na začetku sem želela biti učiteljica v osnovni šoli, vendar sem dobila prvo službo na Šolskem centru in tu tudi ostala.

Vam je všeč na šoli in poučevanje nasploh?

Na šoli mi je všeč in tudi rada poučujem dijake in dijakinje.

Ali se še kdo v vaši družini ukvarja s poklicem profesorja?

V moji ožji družini se samo jaz ukvarjam s poučevanjem. Drugače pa je bila teta učiteljica razrednega pouka.

S čim se ukvarjate v prostem času?

V prostem času najrajši od vsega izdelujem čestitke in nakit.

Kakšen je uspeh dijakov in dijakinj, ki ste jih poučevali oziroma jih še poučujete?

Uspeh dijakov je večinoma dober, nekateri pa so tudi neuspešni. Dijaki, ki se prijavijo na tekmovanja, so vedno zelo uspešni. Dve dijakinji sta po končani srednji šoli odšli na študij matematike.

Kolikokrat ste že bili razredničarka? Se je v teh letih zgodilo kaj zanimivega, ali so dijaki imeli kakšne smešne izjave?

Do sedaj sem bila razredničarka že kar 5-krat. Nekaj zanimivega se zgodi skoraj vsako uro, vendar je toliko tega, da se trenutno ne spomnim ničesar posebnega.

Kakšne spodbude dajete dijakom? Jim rajši dajete boljše ali slabše ocene?

Dijake spodbujam tako, da jim rečem, naj nikoli ne odnehajo. Ko sprašujem in se ne morem odločiti, ali naj dam nižjo ali višjo oceno, postavim še dodatno vprašanje za lažjo odločitev.

Nam zaupate nasvet glede matematike?

Moj nasvet vsem dijakom je: delajte domače naloge, saj vaja dela mojstra, mojster pa vajo. Tako je uspeh zagotovljen.

Katja Vranešič in Anamarija Šoštarko, 1. a FT

UPANJE ZA BOLJŠI SVET KLJUB VSEMU OSTAJA

Nasilje in neenakost med ljudmi sta že od nekdaj bila del našega vsakdana, skozi vso človeško zgodovino – pravzaprav, zgodovino na splošno. Kako bi evolucija v razvoju živali delovala, če močnejše in bolj razvite vrste ne bi sčasoma izpodrinile šibkejših in manj prilagodljivih? In dandanes, ko ljudje mislimo, da smo končni produkt evolucije, najrazvitejša bitja na Zemlji, tako inteligentna, da sami sebe niti ne moremo več šteti med živali – se sploh zavedamo, da se včasih obnašamo huje kot katerakoli žival? Res je, da živali ne znajo brati, uporabljati električnih naprav in računati, hkrati pa tudi ne povzročajo vojn in uničenja družbe za svoje lastne koristi, kot to počnemo ljudje. Ne delajo niti razlik med pripadniki iste vrste, medtem ko ljudje poznamo neskončno število stereotipov, predsodkov in celo zakonov proti pripadnikom drugih nacionalnih ali verskih skupin.

Enakopraven svet poskušamo zgraditi že odkar neenakopravnost sploh obstaja, kajti celo v Bibliji je zapisano, da smo pred Bogom vsi enaki. Kljub temu pa so bili ravno predstavniki katoliške Cerkve tisti, ki so tako imenovano »gradnjo« enakopravnega sveta zavirali z nepravičnimi razdelitvami pravic, preprečevanjem ljudem, da bi živeli samostojno, razmišljali s svojo glavo in zahtevali to, kar jim pripada – torej vsem, kar je Jezus tako rekoč prepovedal. Na žalost to ni stvar preteklosti, naša vrsta se še vedno obnaša enako. Čeprav imamo številne zakone o enakosti in človekovih pravicah, jim prav stežka prisluhnemo ob srečanju pripadnikov drugih kultur ali navad. V strahu pred izgubo svoje časti in položaja, ali pa preprosto v strahu pred spoznavanjem novega, okoli sebe zgradimo zid in se zapremo vanj. Ali sem edina, ki se ji skrivanje pred neznanim zdi nekoliko otročje?

Kot primer lahko izpostavim obnašanje naše vlade v času begunske krize. Bodeča žica? Ali lahko potem pričakujemo, da se begunci, ki so kljub vsemu le ljudje, ne bodo počutili odrinjeni, ne bodo začeli sovražiti naše družbe, ali ne bodo celo vzljubili ideje o razstrelitvi na javnem prostoru? To preprosto moramo pričakovati – že ljudska modrost pravi, da kar sejemo, to bomo tudi želi. Zavedam se, da to ni edini razlog za terorizem, je pa prav gotovo eden močnejših. Podobno stvar sem opazila tudi v odnosih z Romi v osnovni šoli: če sem bila le prijazna z njimi, mi nikoli niso povzročali nevšečnosti, kakršne so povzročali drugim sošolcem. Ni velika in težka stvar, kljub temu pa lahko le prijaznost prepreči mnogo težav.

Zaradi izločanja in nasilja nad tako imenovanimi »manjvrednimi« skupinami je svet utrpel že toliko političnih konfliktov in vojn, kjer posledice občutijo le nedolžni, običajni ljudje, da smisla v tem ne vidim. Hkrati se tudi zavedam, da razmišljanje nekega najstnika ne more spremeniti sveta, a če želimo spreminjati globalno, moramo začeti lokalno. In jaz želim spreminjati, spreminjati na boljše.

Moje oči so odprte in zavedam se težavnosti situacije, v kateri se nahajamo. Za razliko od premnogo drugih pa se zavedam tudi vseh lepih stvari, ki se dogajajo okoli mene, kar mi vedno znova daje upanje. Zato verjamem, da svet lahko skupaj obranimo pred propadom in verjamem, da bi se lahko nekoč prav vsi ljudje sveta počutili varno in sprejeto ter bi imeli višje ambicije in sanje, kot je sta mir in konec lakote.

Verjamem v lepoto sveta, ta pa se ne bo zgodila sama od sebe. Boljši jutri ne sme ostati le načrt za prihodnost, temveč sedanjost. Začeti moramo zdaj, v tem trenutku. Začnemo lahko s pozdravom priseljenke iz Bosne, darovanjem majhne vsote za pomoč beguncem, ali pa le z nasmehom ob srečanju s človekom, ki pripada kateri koli rasi ali kulturi ... Morda bomo s svojimi dejanji koga navdihnili in bo ta navdihoval druge, nato pa bi skupaj lahko počasi začeli graditi malo lepši svet. S poudarkom na »malo« in »počasi«, a kar je najpomembnejše, »lepši«.

Julija Košir, Z1. a

OBOŽUJEM TEK

Ljubezen do narave in gibanje sta mi privzgojila moja starša, oba športnika: oče smučarski skakalec, mama atletičarka. Ne spomnim se prostega vikenda, počitnic, ko nismo planinarili, smučali, raziskovali in tekali po gozdu ... In to mi je ostalo še danes.

Obožujem tek. Ne tek po atletski stezi, po asfaltu, ampak tek po gozdnih poteh, kjer ni avtomobilov, množice ljudi, le drevesa in sem ter tja kakšen zajec, lisica ali srna. Ko se

srečamo, ne vem, kdo se koga bolj ustraši. Všeč mi je tisti mir, ko slišim le veter v drevesnih krošnjah in svoje dihanje. Morate poskusiti!

Rada tečem sama in ne tečem na čas, pa čeprav sem pretekla že kar nekaj polmaratonskih razdalj (21 km) in tudi maraton v Berlinu (42,195 km). Všeč mi je tista posebna energija med tekači na startu, vsi nasmejani, pozitivni, čuti se adrenalin. In na cilju je eno samo veliko veselje, zadovoljstvo ne glede na rezultat in doseženo mesto. Zadovoljstvo, da je razdalja premagana. Ponosna sem, da sem nekaj tekov, tudi polmaratonov, pretekla s hčerko in sinom.

Izkušnja na maratonu pa je zgodba, za katero sem prepričana, da jo bom še ponovila. Berlinski maraton je poleg maratona v Londonu, New Yorku, Bostonu in

Chicagu eden od petih največjih maratonov na svetu. Na njem sodeluje 40.000 tekačev iz celega sveta in biti del te množice je bilo res nekaj posebnega.

Še na poti v Berlin sem bila popolnoma brezskrbna, kot da se odpravljam na eno od mojih potovanj. Bolj kot to, kako bom tekla in ali bom zmogla, me je skrbelo, kaj bom naredila, če bom na progi lačna ☺. Dan pred startom, ko sem čakala na startno številko, me je pa le stisnilo v želodcu. Spomnim se, da sem si rekla: »Mirjam, pa ti si zmešana!« Na fotografijah pred startom sem videti kot prestrašena miš. Ko se je maraton začel, sem stala v vrsti za stranišče in prešinilo me je, da bom svoj prvi maraton štartala kar s stranišča. Pa le ni bilo treba ☺.

Proga maratona je speljana po berlinskih ulicah in ob progi milijon in pol gledalcev in ogromno glasbenih skupin tekače spremlja res vseh 42 km proge. Navijanje in spodbujanje nas je kar nosilo iz kilometra v kilometer, in tako vse do cilja. In ko sem skozi Brandenburška vrata pritekla v cilj maratona in so mi okoli vratu, tako kot vsem, ki so maraton zaključili,

obesili čudovito medaljo ... Še danes ne najdem pravih besed. Toliko pozitivnih čustev, toliko pozitivne energije, toliko veselja! Vem, da sem se v cilju smejala kot »pečen maček«, od vsega lepega mi je šlo hkrati tudi pošteno na jok.

Na cilju smo vsi zmagovalci. Zavest, da zmoreš nekaj, kar ne zmore vsak, ti res da krila. Tako v zasebnem življenju kot tudi v službi, šoli, v vsem, kar počneš.

In zaradi vsega, kar mi tek daje, verjamem, da bo podobnih zgodb še nekaj. Enkrat, ko bo čas za njih ☺.

Mirjam Bauer, prof.

Ljubezen te pomladi

Pomlad je vsega kriva,
Je naravo spremenila,
Ljubezen spet je staro obudila,
pomlad je vsega kriva ...

Zvončke, žafrane, trobentice je obudila,
zaspančke prebudila,
drevju zopet liste podarila,
meni pa srčni utrip podvojila.

V srcu davno pozabljena ljubezen
na površje je prišla,
odkar mimo mene šel si ti,
cel svet počasneje se vrti.

Tvoj nasmeh me ponovno je očaral,
oči velike kakor sanje zopet zapeljale me
in tebi vrata do mojega srca odprla so se.

Eva Šringer in Kaja Vodopivc, 1. c FT

Internetni vir

KAJ JE ODGOVORNOST?

Zbrali smo nekaj odgovorov naših dijakov:

Daješ odgovor za svoja dejanja sebi, drugim ljudem, pred Bogom ... S svojimi odločitvami ustvarjamo pogoje lastnega delovanja in ga peljemo v neko smer, ampak imamo možnost izbire.

Melisa Mehić, Z 1. c

Zame je odgovornost, da se učim, naredim domačo nalogo, peljem psa na sprehod in pomijem posodo – se pravi, da opraviš delo, ki mi je dano.

Nina Imperl, Z 1. c

Da se zavedaš svojih napak. Da napake popraviš (npr. če zlomiš sošolki svinčnik, ji kupiš novega), da se zavedaš, v kaj se spuščáš.

Pia, Z 1. b

Ko si odgovoren za svoja dejanja, pomeni, da stojiš za tistim, kar si storil. Poznaš mejo med dobrim in slabim in sprejemaš odločitve, tudi če niso v tvojo korist.

Nika Šercer, Z 1. b

Zame je odgovornost, ko moram paziti, da si moja mlajša sestra nič ne naredi, ko pazim nanjo.

Pia, Z 1. b

Internetni vir

Odgovornost je takrat, kadar znaš skrbeti za določene stvari, ki so ti dane. Npr. dobiš paziti otroka in si odgovoren, da se mu nič ne zgodi.

Nekdo, 1. letnik

Odgovornost je prevzemanje krivde nase, če veš, da si neko dejanje storil narobe. Odgovornost je tudi, da če imaš pod vodstvom neko skupino ljudi, skrbiš zanje, jih pripelješ domov.

Internetni vir

Nuša Rangus, Z 1. b

Odgovornost zame pomeni biti odgovoren za vsa dejanja in če narediš napako, jo moraš sam sprejeti in se z njo soočiti. Pomeni tudi, da znaš sam skrbeti zase in nisi odvisen od drugih.

Erik Brodač, Z 1. c

Če ti nekdo naloži delo, se potruдиš, da ga opraviš čim hitreje in učinkovito.

Blažka Fink, Z 1. c

Zame odgovornost pomeni, da zjutraj pravočasno vstanem in se pripravim za šolo, da k pouku ne zamudim pod nobenim pogojem. Odgovornost pomeni tudi, da pridem pripravljena na ustno oz. pisno ocenjevanje.

Sara Cizelj, Z 1. c

Odgovornost je, ko dobiš zaupanje npr. od staršev in te vidijo kot odraslega človeka. Odgovornost je, če paziš kakšnega otroka in si ti odgovoren za njega, če se mu kaj zgodi. Je nekaj, kar ne dobiš kar tako, je vrlina, ki jo nekateri dobijo zelo pozno.

Eva Švajger, Z 1. b

Odgovornost je, če ti nekdo pove skrivnost in je ti nikomur ne poveš. Je življenje, ker vsak dan nekaj delamo, imamo nalogo in smo odgovorni, da se naučimo nekaj novega in izboljšamo sposobnosti.

Amar Hodžić, Z 1. c

Zame odgovornost pomeni, da odgovarjaš za svoja dejanja, si točen, narediš, kar rečeš. Zame je odgovoren tisti, ki prizna krivdo.

L. P., F 3. b

Odgovornost pomeni, da se zavedaš posledic svojih dejanj in ravnaš tako, da ne škoduješ nikomur.

Nekdo, F 3. b

Odgovoren si takrat, ko si sposoben nekaj narediti, se je lahko zanesti nate, si prizadevaš za to, da to stvar narediš najbolje, se potrudiš. Je tudi velik kompliment in spoštovanje do te osebe.

Ana, KZ 1. a

Internetni vir

Zame je odgovornost, da se zavedam, kaj delam, da sem za to odgovorna, se pravi, da sprejemem posledice, ki pridejo z neko stvarjo. Odgovornost je tudi, da sem točna, se znam obnašati primerno v določeni situaciji in se zavedam, kaj delam prav in kaj ne ter to slednje tudi popravim.

Jasmina, F 3. b

Zame odgovornost pomeni, da znam narediti to, kar je pomembno zame in če imam neko zadolžitev, jo moram izpolniti, kot je treba, in pri tem moram trezno razmišljati s svojo glavo. Če imam neko odgovornost, jo moram izpolniti in se moram zavedati posledic. Moja odgovornost je, da uspešno zaključim šolo.

Nekdo, F 3. b

Če nekaj narediš narobe, poveš in prevzameš odgovornost. Odgovoren si za sebe, za šolo in tudi za okolje.

Nekdo, F 3. b

Odgovornost pomeni, da sem za določene stvari že samostojna, da pokažem staršem, da mi lahko zaupajo, da skuham kosilo, da nisem 100 % odvisna od njih ali koga drugega. Da naredim kakšno stvar, tudi če mi oni tega ne naročijo.

Tina, KZ 1. a

Odgovornost je nekaj, zaradi česar svoje življenje vzamemo v svoje roke in s tem nismo odvisni od drugih. Je pozitivna vrlina.

Anja, KZ 1. a

Internetni vir

Angel in vrag

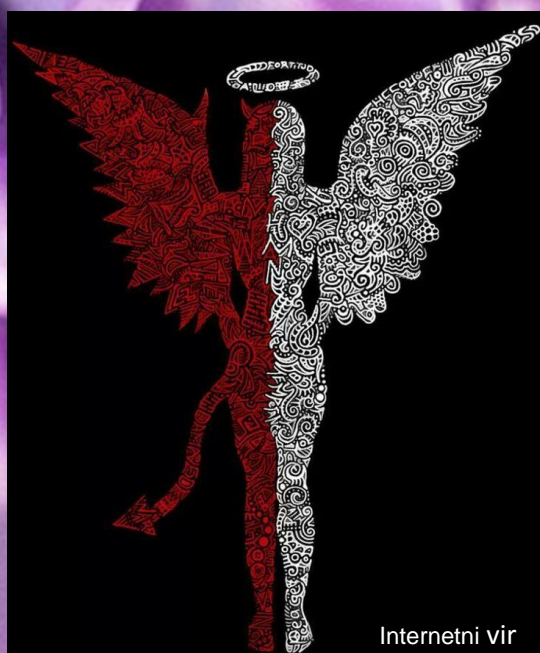
Le skočiva gor v nebesa,
med lepa ta peresa,
med anže in srečo,
v večnost to ljubečo.

A z mano tja ne moreš,
ker zemlja je tvoj dom,
kjer čuva te sam Lucifer
zato me daje dvom.

Ker jaz sem angel
in ti si vrag.
Loči naju le en oblak,
ki stoji na mestu kot stari vlak.

Mogoče kdaj postaneš angel
ali pa jaz vrag,
da v svojem svetu skupaj bova
kakor padli angel ali vstali vrag!

Anja Vidovič, F1. c

ČLOVEŠKA RIBICA (*Proteus anguinus*)

Človeška ribica je simbol slovenske naravne dediščine, ki navdušuje znanstvenike že vrsto let. Iz časov, ko javnost in strokovnjaki človeške ribice še niso poznali, je ohranjenih nekaj zgodbic o srečanjih z njo. Najbolj znana je zgodbica, ki jo je leta 1689 v Slavi Vojvodine Kranjske zapisal Janez Vajkard Valvasor.

Ko je potoval po Notranjskem, so mu med Logatcem in Vrhniko pokazali studenec, kjer voda teče v intervalih. Ljudje so menili, da v podzemlju živi zmaj, ki vodo odlije vsakič, ko se mu je preveč nateče. V obstoj podzemnega zmaja so verjeli zato, ker so v studencu občasno videli njegove mladiče. Valvasor, ki sam sicer ni videl »zmajevih mladičev«, tej razlagi ni verjel niti potem, ko mu je vrhniški poštar zmajčke natančno opisal. Zapisal je: "Vse to sem imel za bajko in norčijo – saj drugega tudi ni – in bi se bil laže dal prepričati, da se je vgnezdil temu plužnemu filozofu črv v možganih ko zmaj v omenjeni luknji ... Skratka, bil je črv in gomazen, kakršne je ponekod pač več. In iz tega so preprosti ljudje hoteli po sili napraviti zmaja! ..." Valvasor ni niti slutil, da gre za novo vrsto.

S človeško ribico so se ukvarjali še nekateri veliki možje. Žive mladiče je prvi dobil iz Stične idrijski zdravnik Joannes Scopoli. Preparirane primerke in risbe živali je razposlal nekaterim naravoslovcem in zbirateljem. Pisal je tudi Carlu Linneju, kateremu je v pismu navdušen poročal o najdbi jamskega plazilca, ki ga je sam poimenoval *Lacerta ceca*. Carl Linné je bil tedaj vodilni naravoslovec, ki pa je Scopolijev opis živali zavrgel in je ni uvrstil v naravni sistem. Menil je, da mu je poslal ličinko kakega kuščarja in da mu naj raje pošlje odraslo žival. Scopoli je kljub Linnéjevemu mnenju še naprej preučeval svojo najdbo.

Leta 1768 je Joseph Nicolau Laurenti v svoji knjigi objavil opis in risbo človeške ribice ter jo poimenoval *Proteus anguinus*. Prvi je človeško ribico natančno anatomsko preučil Karl von Schreibers v dunajskem muzeju. Živali mu je pošiljal Žiga Zois, ki se je tudi sam začel zanimati zanje in jih začel gojiti. Schreibers je žival 1801 predstavil v londonski Kraljevi družbi in pozneje še v Parizu. Odtlej je močeril svetovno znan in do zdaj predmet številnih raziskav. Primerke so iz Slovenije pošiljali po vsem svetu.

Opis živali

Človeška ribica (tudi proteus ali močeril) je znanstveno kvalificirana vrsta rodu *Proteus*, družina Proteidae (močerilarji), red Urodela (repati krkoni), razred Amphibia (dvoživke), deblo Chordata (strunarji) in kraljestvo Animalia (živali).

Je dvoživka, ki živi v podzemnih vodah Dinarskega krasa od reke Soče do reke Trebišnice (BiH). Je edini predstavnik družine močerilarjev v Evropi, edini predstavnik rodu *Proteus* in edini evropski jamski vretenčar. Je največja jamska žival. Ostalih šest predstavnikov družine uvrščamo v rod

Necturus in živijo v površinskih vodah na vzhodu ZDA.

Močeril je neotonična žival (odrasel in spolno zrel osebek ohrani nekatere znake ličinke zaradi upočasnjene telesnega razvoja). Ohrani zunanje škrge, škržne reže in kožo. Njeno telo je kačaste oblike in dolgo do 40 cm z razmeroma kratkim od strani sploščenim repom, katerega od strani obroblja kožna plavut in je prilagojen plavanju. Dva para kratkih nog, ki sta daleč narazen, sprednji par ima po tri prste, zadnji par pa le po dva. Noge le pomagajo pri gibanju. Ima tanko kožo, ki je brez temnega pigmenta (rahlo opazen le pri ličinkah), ki se na svetlobi lahko ponovno razvije. Barva kože je rahlo rožnata zaradi presevanja krvi, včasih rumenkasta zaradi vitamina B2. Podaljšana glava se končuje s prisekanim in sploščenim gobčkom. Ustna votlina je majhna, v ustih so majhni zobje. Diha z zunanjimi škrkami in s kožo; preprosta pljuča so manj pomembna. Oči so delno razvite le pri ličinkah, pozneje pa zakrniijo in jih preraste koža. Na svetlobo je občutljivo vse telo. Voh (nosnici sta majhni) in okus, posebej pa sluh, so dobro razviti; dobro zaznava okolico tudi z drugimi čutili, ki jih sestavljajo elektroreceptorji, s katerimi zaznava šibka električna polja. Človeška ribica lahko zazna zelo nizke koncentracije kemijskih spojin, lahko zaznava plen, njegovo številčnost in celo ali je plen živ ali ne. Notranje uho zaznava frekvence od 10 Hz do 15.000 Hz.

Embrionalni razvoj traja 140 dni pri 10 °C, spolno dozorijo šele po 14 letih življenja. Samice izležejo do 70 jajc s premerom 12 mm. Samec in samica se na zunaj le malo razlikujeta.

V soboto, 30. januarja 2016, je bilo v akvariju v Postojnski jami vidno prvo jajčece, ki ga je izleгла samica. Vse skupaj pa je izleгла okrog 55 jajčec. Koliko se jih bo razvilo v človeške ribice, pa bo vidno čez približno 120 dni.

Človeška ribica je plenilec, hrani se z rakci, polži in žuželkami. Hrane ne žveči, temveč jo požira celo. Brez hrane lahko preživi do 10 let. Življenjska doba človeške ribice je v naravnem okolju 58 let, v ujetništvu v delno naravnem okolju pa 70 let.

V Sloveniji živi tudi črni močeril (*Proteus anguinus* parkelj), in sicer se nahaja v enem samem jamskem sistemu v Beli krajini in so ga odkrili leta 1986. Genetske raziskave so pokazale, da je v tesnem sorodstvu z belimi populacijami, od katerih pa se na prvi pogled močno loči. Ima temno obarvano kožo in bolj razvite oči tudi pri

odraslih osebkih.

Ogroženost človeške ribice

V Sloveniji je človeška ribica zaščitena od leta 1951, danes pa nacionalno zakonodajo dopolnjujejo stroge mednarodne zaveze, po katerih je človeška ribica prednostna vrsta, ki potrebuje nujno zaščito. Kljub temu pa praktičnih ukrepov za varstvo človeške ribice skorajda ni. Skoraj polovico pitne vode črpamo iz življenjskega prostora človeške ribice. Z netrajnostnim razvojem in onesnaževanjem podzemnih voda ne ogrožamo samo virov pitne vode, temveč tudi človeške ribice. Ker živi do 100 let, so pri človeški ribici lahko usodne že nižje, a dolgotrajne koncentracije strupov, ki se kopičijo v njenem telesu in okolju. Človekov negativni pritisk narašča predvsem z intenzivnim kmetijstvom, ki ni prilagojeno ranljivemu kraškemu okolju, z neurejeno urbanizacijo (odlagališča in odplake) ter uničevanjem podzemeljskega habitata (inženirski posegi na krasu). V nekaterih jamah so že izginile.

Maja Pene in Mehridžana Dizdarević, F 2. b

PRIJATELJSTVO BREZ MEJA

Prijateljstvo. Zaupanje. Druženje. Sporazumevanje. Kdo je tvoj najboljši prijatelj? To je seveda naš nadvse impresioniran nad našimi nadpovprečno smešnimi forami (impresioniran beri kot: mimiko obraza je spremenil toliko, da smo lahko prepričani, da nas je slišal) človeček in pa hkrati oseba, na

katero se lahko zaneseš tudi ob 3 h zjutraj (v teoriji, v praksi odvisno od razpoloženja osebe ali količine promila alkohola v krvi ali stopnje zaspanosti). To je oseba, ki nam pove vse naše pomanjkljivosti v obraz (npr. da smo precenili velikost naših mišic ali da imamo 'kilo' pudra preveč), naše dobre lastnosti pa govori za našim hrbtom (tudi, kako fascinantno smo 'telebnili po štengah' da smo bili center pozornosti kar 3 sekunde). Če bi bilo obratno, gre seveda za drugačno obliko prijateljstva oz. gre za hinavca. Toda kaj ima tukaj opraviti naslov prijateljstvo brez meja? Ne, ne mislimo na to, kar si ravnokar pomislil/a (različne hudomušne, takšne in drugačne perverzne misli), ampak na mednarodno prijateljstvo. Tukaj gre za tistega slavnega 'drugačnega', s katerim se takoj 'snepamo', za opis pa damo 'my nigga from Ethiopia'. Šalo na stran. Zagotovo imamo vsi kakšnega znanca ali prijatelja iz druge države. Dobro vemo, da so Italijani (ljubkovalno, drugače so kar makaronarji), Španci, Francozi in pa prebivalci Balkana dokaj odprt narod in zelo prijateljsko nastrojeni. Včasih tudi malo preveč glede na našo navajenost (s tem mislim, da nismo vajeni, da nas objamejo in 3 x 'kušnejo' na lica kot daljnega bratranca iz Amerike), vendar vse,

kar je drugačno, je dobro, ker to prinaša nove izkušnje. Imeti prijatelja za mejo je izjemna priložnost za spoznavanje novih kultur, nove hrane, pijače. Seveda smo tudi mi ponosni, ko predstavimo naše običaje, učimo drug drugega pogosto uporabljene besede (in ko odkrijemo kakšno smešno, v sebi 'umiramo od smeha' še 10 minut v upanju, da nas sogovornik 'ne skapira') in še kaj drugega. Prijateljstvo je specifično, ker začneš ceniti ljudi, ki se razlikujejo predvsem na socialni ravni in z drugačno kulturo. Verjetno bi nam vsem bilo lepo imeti kakšnega prijatelja v tujini za sproščen klepet, razkazal bi nam mesta (kar je vsekakor boljše, kot poslušanje vodiča, ki monotono z robotskim glasom ponavlja vsak dan kot pri maši eno in isto »napiflano« besedilo) in nenazadnje, če bi bil pri volji in svojih zmožnostih, nudil nastanitev za par dni (v zameno za par kranjskih klobas, pladenj prekmurske gibanice in kak €). Če imaš priložnost – premagaj to svojo sramežljivost in spoznavaj različne ljudi s celega sveta za svojo dušo, osebno rast. Če ne gre z besedami, mahaj z rokami in nogami, uporabi google translate, samo ne bodi tiho in ne glej kot osel v nova vrata. Toliko od mene za vas, my friends.

Marija Marguš, ZN 3. a

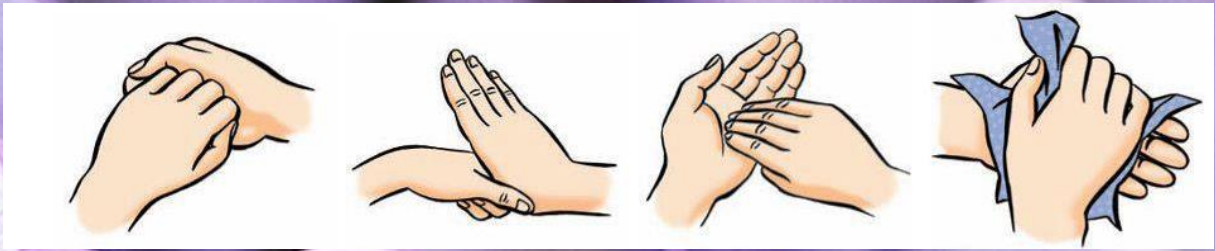
HIGIENSKO UMIVANJE ROK

Umivanje rok je osnovni in hkrati najpreprostejši ukrep pri preprečevanju širjenja nalezljivih bolezni. Poleg stalno prisotne mikrobne populacije se na koži rok občasno zadržuje tudi prehodna ali začasna mikrobna populacija. To sestavljajo mikroorganizmi, ki se na roke »prilepijo« ob stiku z drugimi predeli lastnega telesa, drugimi osebami ali okoljem. S preprostim ukrepom, kot je temeljito umivanje rok, lahko to prehodno bakterijsko floro z naših rok odplaknemo in tako preprečimo pot prenosa mikroorganizmov ter s tem razvoj bolezni.

Kako si jih pravilno umijemo?

Z rok odstranimo nakit, nohti so kratko prstriženi. Pazimo, da se umivalnika ne dotikamo z rokami ali obleko. Odpremo pipo in naravnamo primerno temperaturo in pretok vode. Roke zmočimo in nanesemo milo. Z večkratnimi gibi milimo po sledečem vrstnem redu: dlan proti dlani, nato konice prstov obeh rok, katerim sledita palca obeh rok, prostor med prsti, hrbtišče obeh rok in kot zadnje zapestje namilimo s krožnimi gibi. Na koncu roke dobro splaknemo od konic prstov proti zapestju in jih temeljito osušimo s papirnati brisačami (temeljito osušimo vse predele rok: dlani, konice prstov, med prsti, hrbtišče rok in zapestje).

Primož Glivar, ZN 4. b

Internetni vir

Pravilno umivanje rok z leve proti desni

Internetni vir

Najpogostejša slabo umita mesta rok.

ČAS

Je pojem, ki ne obstaja, ampak še vedno v današnji dobi veliko pomeni. Čas je kot nekakšna fraza: Čez čas bo bolje, Pusti času čas ... Čas nam daje neko slepo upanje in je nekakšen pokazatelj resnice in realnosti. Slepo upanje nam daje čas pri srčnih ranah. Se bodo res čez čas zacelile? In na drugi strani imamo prave poškodbe, kjer nam čas pokaže, ali je vse v redu ali ne. Je torej pokazatelj realnosti.

Kaj sploh je čas? Pokazatelj ali prepričanje? Upanje v neznano? Slepo upanje? Je čas res določen le z dvema kazalcema na stenski uri moje mame? So torej kazalci, ki se vrtijo v enem in istem krogu, torej čas?

Meni se ne zdi tako in tudi upam, da življenje ni samo pot kazalca v eni in isti krog. Samo vzemimo kot primer naše človeško življenje. Res je, nadaljuje se vzorec. Generacija za generacijo. Vendar vsaka generacija ima svoj stenski kazalec. Eni kazalci so hitri, drugi počasni, tretji ne delajo.

Ali je čas Sonce, ki vsako jutro vzide in nam pokaže svetlobo dneva, ali je čas Luna, ki sveti ponoči in pokaže lepoto temnega ter nam ponovno vliva neko upanje, da prepoznamo lepoto v temi? Preprosto ne vem.

Časa se ne moremo dotakniti, ampak čas se dotakne nas. Danes sem mlajša, kot bom jutri in čas bo poskrbel, da se izoblikujem in da bom vsak dan bolj zrela. Ampak ni čas ravno tisti pojem, ki nam vzame strast do igre? Je to nekaj, kar nas dela močne, nas izoblikuje, vendar nam jemlje veselje do vsakdanjega in rutinskega življenja? Čas se igra z nami, našo domišljijo, glavo in nam hkrati pokaže lepoto hitrega.

Čas hitro mine, ko se imamo lepo in uživamo. In čas se vleče, ko nam je dolgčas ter ko se stvari ponavljajo. Torej, ali nas morebiti čas opozarja, da je čas za spremembe, za nove poti v neznano? Še vedno pa nas gotovo opozarja, da ne postanemo stenski kazalec na mamini uri. Je čas naš heroj?

Boni Peterle, Z 4. c

SAM SI SVOJEGA ZDRAVJA KOVAČ

Sladkorna bolezen – sliši se prijetno, kot izmišljena bolezen iz otroške pravljice. Morda o princeski, ki je imela tako lepo (in sladko) življenje, da je kar zbolela, rešil pa jo je princ na belem konju. Človek si ne bi mislil, da je ravno ta bolezen eden od glavnih vzrokov smrti na svetu ter ni nič kaj pravljíčna.

Kdo bi rekel, da ljudje umirajo zaradi bolezni, katere nastanek bi lahko (mnogi, na žalost ne vsi) preprečili sami z zdravim načinom življenja? S črnim kruhom namesto belega, jabolkom namesto pomfrija in stopnicami namesto dvigala. Je to vredno vida, roke ali noge, ledvic, morda celo življenja? Zakaj vsi začnemo zavijati z očmi, ko zagledamo oddajo ali zloženko o zdravem življenju, rekoč »o tem smo že tolikokrat slišali« in zakaj slišanega ne upoštevamo, vse dokler nas bolezen ne doleti? Glede na to, da diabetes ni bolezen eksotičnih dežel, oddaljena na tisoče kilometrov, ampak se z njo dnevno soočamo, bi se lahko vsak izmed nas česa naučil že iz napak svojih najbližjih. Vendar ljudje dajemo vtis, da smo nanj že navajeni ter da je preprosto neizogiben, zato mu niti ne posvečamo velike pozornosti. A dejstvo je, da je eden večjih problemov današnje družbe. Dejstvo pa je tudi to, da se mu da do neke mere izogniti ter da je ob hitri diagnozi in izobraženosti obolelega o bolezni celo ozdravljiv. Za skrb za zdravje imamo danes dovolj možnosti in potrebnih informacij, a najpomembnejši korak je popolnoma odvisen od nas.

Čeprav se zdi še tako nadležno, je ozaveščanje ljudi pomemben in nujen ukrep pri preprečevanju vseh bolezni, vsak posameznik pa lahko le s svojim delom pripomore k lastnemu zdravju in s tem ne bo preprečil le sladkorne bolezni, temveč tudi mnogo drugih. Začnimo živeti zdravo in polno življenje, v katerem se sladkorna bolezen res zdi kot bolezen iz pravljice, nemočna in nepotrebna, če pa nas slučajno ujame – ostanimo pozitivni.

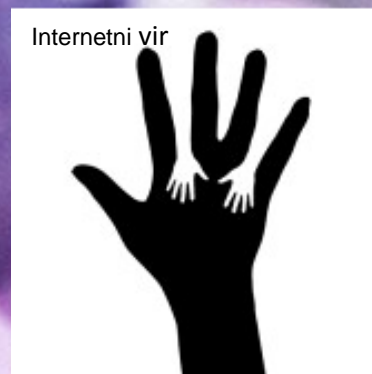
u

Internetni vir

Julija Košir, 1. a ZN

PROSTOVOLJNO DELO V SPLOŠNI BOLNIŠNICI NOVO MESTO

Prostovoljstvo je delo, za katerega se človek samostojno in prostovoljno odloči. Najpomembnejša stvar je, da si prijazen, solidaren in predvsem, da te to delo veseli. Solidarnost in prijaznost sta tista pomembna temelja, ki sta nujno potrebna pri opravljanju poklica v zdravstvu. Namen je osrečiti človeka. Za nekatere je dovolj le nasmeh na obrazu, da jim mi, prostovoljci, polepšamo dan. Prostovoljci smo torej ljudje, ki smo se za to delo odločili sami. Za to dejavnost ne dobimo plačila, vendar nam je dovolj, da so ljudje po končanem srečanju z nami dobre volje.

V Splošni bolnišnici Novo mesto smo prostovoljke prvo leto. Za to delo smo se odločile, ker nam ogromno pomeni, da so ljudje srečni in nasmejani ter da se veselijo druženja z nami. Večinoma hodimo na interni oddelek, kjer se srečujemo s starejšimi bolniki. Verjamo, da nekateri nimajo bližnjih, ki bi si vzeli čas za njih, zato se takim ljudem še bolj posvetimo.

Na prostovoljstvo hodimo približno 3 x na mesec. Na vsakemu oddelku nas glavna medicinska sestra napoti v določeno sobo. Največkrat je v sobi pet bolnikov. Ko pridemo, nas gospe in gospodje vedno pozdravijo z nasmeškom in dobro voljo. Posedemo se okoli postelje in se začnemo pogovarjati. Paciente velikokrat zanima, koliko smo stare in iz katere šole prihajamo. Vedno jih vprašamo, kako so, kaj so imeli za kosilo, kako je potekal današnji dan, kaj radi delajo v prostem času, ali jih pridejo pogledat družinski člani, koliko časa so v bolnišnici itd. Bolniki se zelo razlikujejo med seboj, saj so nekateri zelo komunikativni, drugi pa bolj zadržani, s tem smo se naučile tudi, kako pristopiti do različnih ljudi. Ko bolnikom povemo, da bomo morale oditi, nam povejo kakšno spodbudno besedo, ki nam je nam kot motivacija: »Dekleta, učite se, da boste prišle do poklica, ki si ga želite.« Sežejo nam v roko in se poslovijo. Me pa z velikim nasmehom na obrazu odidemo.

Vesele smo, da smo se odločile za prostovoljno delo v Splošni bolnišnici Novo mesto. Pa čeprav delo opravljamo prvo leto, smo pridobile kar nekaj novih izkušenj in znanja. Mislimo, da bi se moralo več mladih odločiti za prostovoljstvo, saj je veliko ljudi v bolnici osamljenih in so veseli, ko jim kdo nameni malo pozornosti. Upamo, da smo v tem letu narisale nasmehe na usta veliko bolnikom.

Ana Lazarević, Jana Tisovic, Maša Urekar, Z 1. a

KAJ DELAMO PRI RDN?

Pri predmetu RDN nama je vseč to, da spoznavamo rastline, njihovo uporabo v vsakdanjem življenju, njihove lastnosti in zdravilne učinke. Srečujemo se z znanimi in manj znanimi rastlinami in nekatere izmed njih uporabljamo pri praktičnem pouku. Pri praksi lahko podrobno zgradbo rastlin pogledamo s pomočjo svežega in trajnega preparata pod 40 x, 100 x ali 400 x povečavo. Pri delu moramo biti zelo natančni in previdni, da se ne poškodujemo z rezilom. Pri pouku nam profesorica za ogled in lažjo predstavo prinese nekatere rastline in njihove zdravilne pripravke. Takrat v učilnici zares lepo diši. Pouk o zdravilnih rastlinah je zelo poučen in tudi zabaven, ko se nam jezik zapleta z latinskimi izrazi.

Eva in Tjaša, F 2. a

Praktično delo ni težko, ni pa tudi lahko. Mikroskopiranje je zanimivo in ti ponudi novo perspektivo stvari, ki jih najprej niti ne opaziš. Teoretični pouk je po mojem mnenju osnovni predmet farmacije. Rastline, njihove učinkovine in zdravilno delovanje so zanimivo in seveda uporabno znanje. In tudi če na koncu ne končamo v poklicu farmacevtskega tehnika, nam bodo izkušnje prišle prav v vsakdanjem življenju.

Natalija Sebanc, F 2. b

Pri praksi opazujemo različne dele rastlin pod mikroskopom. Dobljene mikroskopske slike rastlinskih celic in tkiv so zelo zanimive. Kadar nam pri mikroskopiranju ne uspe najti ustreznega dela rastline, pouk ni več tako zanimiv. Hitro se lahko razjezimo, saj moramo postopek priprave preparata ponavljati znova in znova, dokler ne dobimo odličnih rezultatov.

Viktorija Kužnik, Lucija Kosmač, F 2. b

Praktični pouk je zanimiv, saj pod mikroskopom opazujemo različne dele rastlin. Za ta namen si naberemo nekatere rastline tudi v naravi.

Helena Kastelic, Manca Bavčar, F 2. b

Veseli me, da se lahko učimo iz svojih napak, da se ob naučeni teoriji preizkusimo v laboratoriju.

Iva Mervar, F 2. b

Predmet RDN mi je vseč, tako teoretični del, kjer se veliko naučim o delovanju rastlin in njihovi uporabi, kot praktični del, kjer mikroskopiramo. Pri tem pa se lahko zgodi, da počni kakšno objektno stekelce.

Sara, F 2. a

Predmet RDN se mi zdi zelo zanimiv in poučen, saj pri njem pridobimo znanje, ki nam bo koristilo tudi pozneje v življenju. Predvsem uživam v tem, ko se naučim, kako različne rastline delujejo in kako jih lahko uporabim, da preprečim ali pozdravim kakšno lažje obolenje. Zelo sem vesela, ko lahko to znanje širim naprej svojim staršem in prijateljem. Seveda pa ni spet tako lahka pot do usvojenega znanja. Predmet zahteva veliko sedenja pred

zapiski in knjigo, ker se moraš stvari enostavno naučiti in druge poti ni. Včasih razmišljam, kako bi lahko počela veliko drugih zanimivih dejavnosti, kot pa preživljanje popoldneva z učenjem. Pri tem me motivira to, da bom lahko nekega dne s svojim znanjem, ki sem si ga pridobila pri tem predmetu, pomagala veliko ljudem.

E. K., F 2. a

POJDITE NA IZLET, ODKRIJTE SLOVENIJO!

Končno! Pomlad je tu, pregnala je zimo. Vreme je vedno lepše, dnevi so daljši. Te tople dneve bo težko preživeti za štirimi stenami, zato imava za vas predlog. Čas lahko izkoristite za bolj aktivne počitnice, kolesarjenje, sprehode ... Odpravite pa se lahko tudi na družinski izlet za konec tedna. Ker veča, da je težko izbrati destinacijo, imava za vas nekaj predlogov; enega za april, drugega za maj in tretjega že za poletni junij.

RAFTING PO SOČI

Če kdaj, potem je aprila, po možnosti po kakšnem večjem nalivu, ki jih ne bi smelo manjkati, čas, da se spustite po reki Soči in si med nevihto adrenalina ogledate obrežja, kot jih vidijo ribe in povodni možje. Odpravite se lahko samo za en dan ali pa kar za ves konec tedna. Soča je čudovite turkizne in modre barve, zato se lahko odpravite tudi na ogled reke same.

Vas zanima, kako priti do tja?

Pot iz Novega mesta do Soče je precej dolga, vendar zanimiva in pelje mimo Ljubljane, Vrhnike, Logatca, Idrije, Tolmina do

Kobarida. Če boste izlet začeli v športnem centru Soča Rafting, se odpeljite navzgor ob Soči vse do Bovca. Cesta je lepa in pregledna in pravi užitek se je peljati po njej, še posebej ko se nam zazdi, da še bolj med strme gore že ne bi mogli več iti. Športni center stoji skoraj povsem v središču Bovca.

Internetni vir

Internetni vir

ARBORETUM za najbolj cvetoč konec tedna v maju.

Internetni vir

Veliko nas goji prav posebno strast do cvetja in rastlinic na sploh – radi smo blizu dreves, na oknih radi

Internetni vir

vidimo viseče lončnice ... V Arboretumu Volčji Potok je zbranih 3500 vrst dreves, rož in grmovnic iz Evrope, Severne Amerike in Azije, pa

tudi rastlin, vzgojenih s posebnim namenom. V Arboretumu lahko zatavamo v labirint potk in prelivanja barv, umetno pristriženih živih mej, v živali oblikovanih gredic ... včasih pa tudi kakšnega dinosavra, če je ravno razstava.

Kako do tja?

Do Ljubljane ne bo težko. Volčji Potok pa leži južno od Kamnika in severno od Domžal. Od Ljubljane do Volčjega Potoka je dobrih 20 km. Najbolje je, da zavijete z avtoceste pri odcepu za Domžale in sledite cestnim oznakam; te vodijo v smeri proti Kamniku. Od Domžal do Volčjega Potoka je dobrih 6 km, peljete čez Radomlje. Pred Arboretumom je veliko brezplačno parkirišče.

DAN ODPRTIH VRAT MORSKE BIOLOŠKE POSTAJE V PIRANU

Ste vedeli, da je 8. junij svetovni dan oceanov? Oceani so kraljestva, ki zaslužijo več kot dan pozornosti. Vendar si je vredno vzeti vsaj tega! Če se sprašujete, zakaj so ribe takšne, kot so, zakaj nekatere plavajo same, druge pa v jatah, kakšni so zares morski konjički, ali so korale žive ali ne ..., potem prvi konec tedna v juniju obiščite Morsko biološko postajo Piran.

Kako do tja?

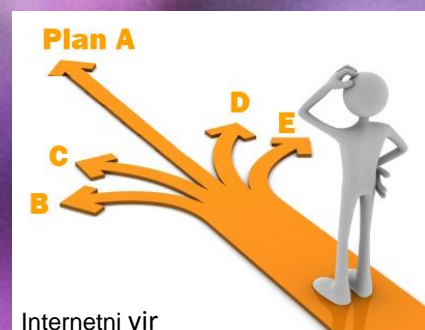
Na srečo nas pot iz Novega mesta do slovenske obale pelje po avtocesti, zato bomo na cilju prej kot v 2 urah. Piran leži na rtu med Strunjanom in Portorožem. Ko se peljete od Kopra proti Luciji, boste na vrhu hriba nad Portorožem zagledali odcep na desno, ki vodi proti Piranu. Potem vozite naravnost in sledite kažipotom. Vendar bodite pripravljeni, da so piranske ulice ozke in boste imeli s prevelikim avtom kar nekaj težav pri manevriranju, če boste vztrajali, da se nočete premikati peš. Morska biološka postaja ima naslov Fornače 41.

Opisali in predlagali sva le 3 destinacije, za katere meniva, da so atraktivne in zanimive, vendar pa je Slovenija svet v malem. Ogromno je še koticov, ki jih lahko obiščemo in raziščemo. Več predlogov pa v naslednji številki Divjaka.

Anja Marković in Svetlana Gotovac, F1. c

ŽELIM SI POSTATI ...

Dijaki imamo veliko želja. Nekatere so povezane z našim šolanjem, vendar ne vse. Nekatere imajo osnovo v našem hobiju, skratka v nečem, kar nas

veseli, nam polepša dan in nas napolnjuje. Tokrat smo svoje želje »zlili na papir« kemiki.

In kaj si želimo? Izbrali smo nekaj odgovorov:

Glede na to, da hodim na kemijsko šolo, bi bilo logično, da bi si želela postati kemik, a moja želja je, da bi postala psiholog ali socialna delavka, ker imam zelo rada delo z ljudmi. Rada pomagam drugim in jim dajem nasvete.

Andreja

Želim si postati kemijski tehnik ali učiteljica kemije. Rada bi delala v kakšni tovarni, se ukvarjala s poskusi in kemikalijami. Rada pa bi tudi poučevala kemijo v šoli ali delala kot laborantka v laboratorijih. Upam, da se mi bo želja uresničila, saj si to želim že od malega.

Nika

Želim si postati arheologinja, ker me zelo zanimata zgodovina in raziskovanje sveta. Rada iščem in si ogledujem stare stvari, saj so zelo zanimive, ker prikazujejo, kako so ljudje takrat živeli.

Maja

Hodim na kemijsko šolo in želim si postati dober kemik. Ne želim delati v kakšni tovarni, ampak želim odpreti svojo trgovino, kjer bi izdelovala oz. prodajala izdelke, kot so šamponi, kreme, laki za lase in nohte ... Veseli pa me tudi poučevanje kemije.

Tamara

Za svojo prihodnost še nimam natančno določenega cilja, kaj bi rada delala. Prvi cilj mi je, da uspešno končam šolanje, nato še študij. Razmišljam o delu, kjer bi bila v stiku z ljudmi in bi jim lahko pomagala. Vsekakor pa imam pred sabo še nekaj časa, da se odločim, kaj hočem v življenju postati.

Sara

Želim si postati tetovator, saj rad rišem po telesu in sem ustvarjalen.

Said

Želim si, da bi bila uspešna in da bi imela dobro službo ter kariero. Da bi opravljala delo, ki bi ga imela rada. Želim si, da bi imela hišo, avto, da mi nikoli ne bi česa zmanjkalo, da bi lahko pomagala tudi drugim ljudem, še posebej moji mami, saj je vsa ta leta ona skrbela zame ne glede na to, da ni imela denarja. Želim si, da ljudje nikoli ne bi trpeli in tudi če bi, da bi to lahko povedali nekomu, ki ga imajo radi. Rada bi pomagala vsem ljudem, mami pa mi je vedno govorila, da moram znati poskrbeti tudi zase. Želim si, da bi ljudje mislili drug na drugega in si pomagali, da bi se spoštovali in se imeli radi.

M. H.

Trenutno še ne vem natančno, kaj si želim postati. Rada bi bila znanstvenica ter s svojim delom pomagala ljudem, po drugi strani pa si želim prodreti v svet glasbe, saj mi leta veliko pomeni. Moj največji vzornik je moj prijatelj, ki se vedno z vsem spoprime 100 % in ne obupa na polovici.

Karin

Želim si postati dober športnik, ker si ne predstavljam življenja brez športa in ker imam šport rad.

Patrik

Treniram odbojko 4-krat tedensko, vsak teden imam eno ali dve tekmi. V primerjavi s prejšnjimi leti napredujem, mislim, da sem boljši. Imam dobre rezultate v klubu, saj smo bili dvakrat državni prvaki. Upam, da bom še napredoval in igral v boljših klubih npr. kje v Italiji ali na Poljskem

Sašo

V prihodnosti si želim postati vrhunska tenisačica. To si že dolgo želim, saj treniram že od petega leta dalje. Tenis imam zelo rada, saj je del mojega življenja in vsakdana. Tenis rada gledam tudi po televiziji, moj največji vzornik je Roger Federer. Njegova igra je zelo dobra in iz nje se večkrat kaj novega naučim. Upam, da se mi želja uresniči, saj zanjo garam že vrsto let.

Karin

Želim postati farmacevt, saj bi rad uporabil svojo pamet in znanje, da bi pomagal drugim. Rad bi odkril novo zdravilo, ker bi rad vedel, da sem enemu ali stotim ljudem pomagal.

Žiga

ZAKAJ JE NEBO RDEČE?

Internetni vir

Menim, da živimo zato, da pridobivamo izkušnje, znanja, spretnosti ... Na svoji življenjski poti si pogosto zastavljamo vprašanja in nanje iščemo odgovore. In tukaj imamo eno takšnih vprašanj – Zakaj je nebo rdeče? O tem redko razmišljamo, saj že od samega začetka svojega življenja opazujemo ta pojav in ga v svojih glavah sprejemamo kot povsem normalnega.

Rdečina se ponavadi pojavi ob koncu sončnega dne ali ko se ob sončnem zahodu, čeprav je bil dan oblačen, pojavi prostor, odprtina med oblaki, skozi katero prodrejo zadnji žarki sonca.

Ko razmišljam o pojavu, mislim, da je našo mater Zemljo sram za vse naše grehe, ki jih mi, njeni otroci, delamo. Časi so drugi, ljudje pa ostajamo ljudje.

Vendar v ospredje raje postavljam drugo teorijo, ki sem jo sicer našel v besedilih že dalj časa nazaj in jo sam dopolnil. Ko sonce zaide, vidimo svetlobo, ki k nam pripotuje od sonca s pomočjo loma svetlobe v plasteh zemeljskega ozračja. Vendar se med potovanjem zaradi same poti in lomljenja tako imenovana energija te svetlobe porabi za premagovanje ovir. Te energije na koncu ostane le toliko, da se kaže v rdeči barvi.

Nisem fizik in vam ne predstavljam teorije, ki bi bila dobro podprta z dejstvi. Gre le za moje razmišljanje.

Zoran Džon Ivanić, Z 2. a

Sreča v nesreči

Prekrokana noč spet pome pr'šla,

Odnesla svobode še zadnji moj up,

Ljubezen pa moja prekriva obup,

Je polnoč odbila ura glasna.

Utrujenost plesišča že se pozna,

Bolečino srca povzroča mi strup,

Nevedna množica zbira na kup,

Elegantna sameva, čustev polna!

Smejoče ustnice so me zapeljale,

Resnično globoko v ljubezen podale,

Elegantne postave kri po žilah
pognale.

Četudi brez sape bom za vedno
ostal,

Neizmerno ljubezen njej bom podal,

In jo na koncu s poljubom končal.

Lovro Lovrenc

BESEDE POVEDO VSE

Prijateljstvo
Razumevanje
Občutki
Sporazumevanje
Trenutki
Oskrba
Volja
Olikanost
Ljubezen
Jasnost
Spomini
Trdo delo
Vrednota
Obljube

Vse te besede opisujejo naše delo. Preko delavnic povezujemo in spoznavamo nove paciente. S pogovorom dajemo otrokom in staršem oporo, ki jo resnično potrebujejo v takšnih trenutkih. Po svojih najboljših močeh pa jim nudimo tudi pomoč za lepše bivanje v bolnišnici. Tako kot se oni iz bolnišnice vračajo z nasmehom na obrazu, tudi me odidemo iz nje nasmejane z mislijo, da smo jim polepšale dan z našo pozitivno prisotnostjo. Kreiramo lepe trenutke, ki jih ohranjamo v spominu in se jih rade z veseljem spominjamo.

Pikapolonice Nika, Kaja, Ana in Viktoria, Z 3. b

JETT REBEL IN DISCO KROGLA

Pisalo se je leto 1973, obdobje disco glasbe, barv, sožitja, ljubezni in ritma. Zgodba se dogaja v malem pustem sivem mestecu z našim junakom po imenu Jett Rebel, ki je hropenel po dnevu, ko bo lahko odšel v svet. Njegovo življenje je bilo puho, njegovi dnevi so bili dolgi in enaki prejšnjim: zjutraj v šolo, popoldne domov, prosti čas pa je lahko posvetil le branju revij in člankov o dogodkih v drugih večjih bolj zanimivih mestih. Dnevi so minevali, Jett je ležal v postelji pod odejo z lučko in prebiral revije, ko ga je zmotila močna svetloba, ki je prihajala od zunaj. Jettu je bilo to nenavadno, zato se odpravi iz postelje pogledat skozi okno. Videl je barve, močne, žive barve, ki so mu

bile tako nenavadne, saj jih ni bil vajen iz okolja, v katerem živi. Jett se odloči, da bo preveril, kaj za vruga se zunaj dogaja. Preden stopi čez prag vhodnih vrat, preveri, če vsi v hiši spijo, nato se napoti za hišo. Zagledal je disco kroglo. Jett ves začuden strmi vanjo, saj ni mogel verjeti svojim očem. Krogla je ležala na travi, iz nje pa so lili žarki, ki so ga vabili bližje. Jett se približa krogli, poklekne in počasi iztegne roko ter se je dotakne s kazalcem, ko naenkrat občuti statiko po celem telesu. Ko odmakne roko s krogle, se ogleduje po sebi, saj je postal popolnoma drugačen. Znašel se je oblečen v usnjeno jakno, usnjene pajkice ter poln barv po telesu s svetlečimi kristalčki

na obrazu, ki so žareli in mu dajali občutek moči in željo po dobri glasbi in plesu. Ko se mu pogled vrne nazaj na mesto krogle, je ni bilo več. Tam je ležala le enosmerna vozovnica do New Yorka. Jett si ogleduje vozovnico, nič mu ni bilo jasno, saj je na njej pisalo, da avtobus pride ob četrto do polnoči na glavno križišče nasproti kavarne Tuga. Jett ni dolgo premišljeval, stekel je do garaže, vzelo kolo ter se odpeljal do mesta prihoda avtobusa. Ko prispe, zagleda deklo, ki je tam stalo oblečeno v kričeče barve. Jett pristopi in jo ogovori. »Živijo! Jaz sem Jett, kaj pa ti tu počneš?« Ona mu odgovori, da čaka na avtobus do New Yorka. Jett ves srečen vzklikne: »Jaz tudi!« Med njima se vname zanimiv pogovor, nakar prispe avtobus zelene barve,

porisan z raznimi motivi narave, disco krogle in z napisom »Let's dance!«. Jett in dekle se odpravita na avtobus, oddata vozovnici ter se skupaj usedeta. Vožnja traja več ur, ki so se zdele kratke, saj so se med njima kresale iskrice. Ko prispeta v New York, se skupaj odpravita po ulicah, dokler ne zagledata klub Studio 54. Jett je klub takoj prepoznal, saj je o njem bral v

reviji in naj bi veljal za enega najboljših disco klubov. Skupaj stečeta do vhoda, kjer jima vratarja odpreta vrata. Ob prihodu zagledata disco kroglo, ki je visela s stropa ter odbijala barve žarometov, in ogromno ljudi, ki so se zabavali in plesali. Skupaj se odpravita plesat ter uživata pozno v noč, vse do pesmi How deep is your Love, kjer jo Jett prime za boke ter se ji tesno približa. Zlijeta se v

ritmu glasbe in melodije, pogledi segajo globje v oči in zgodi se, poljubita se. Nenadoma Jett odpre oči, ko zasliši zoprn zvok budilke, pogleda naokoli in vidi svojo sobo. Zavzdihne, malo zastoka, vendar se mu na ustih nariše zlomljen nasmeh.

Žiga Vovko, KZ 2. a

SANJE: Obrezovanje večkotnikov v kroge, po možnosti čim manjšega premera

2. del

Kaj pa če ne vstopim, ali obstajam? Spadam »k biti« in ne »k imeti«. Spadam k »ne imeti« vpogleda v ta spletni svet. Je skrivnostno bolj zanimivo in privlačno kot razgaljeno in kričeče? Vsak človek je zase uganka in uganka je tudi to, ali je vse le igra pozornosti, ki si jo pozabljamo naklanjati, je to le beganje pred vprašanji, beganje pred razmišljanjem, beganje pred »videnjem«, bežanje pred resnično

razgaljenostjo svoje duše in telesa, ki jo in ki ga skrivam, ker se bojim stati sama, ker se bojim, da če se ne predstavim sama, da če se sama ne omejim, ne opredelim, da me bodo opredelile druge oči, da bodo izpostavile vse moje nepravilnosti. Bežanje pred samim sabo, ker je lažje slediti, ker je lažje stati v skupini kot sam. Zakaj ne vzeti življenja, ki pride s pravilnikom življenja, kjer je jasno določeno, kaj je prav in kaj

ne, življenja, ki ne odgovarja na vprašanja, kjer je, tako kot je, in nihče pravzaprav ne ve točno, zakaj je tako. Ljudi si predstavljam kot na policah zložene kartonaste škatle z mlekom, kopija kopije, s ceno in nalepko, na kateri ne smemo pozabiti jasno poudariti našega priimka, rase, spolne usmerjenosti in celo vere ...

Čutim misli, ki me potiskajo v samoto, misli, ki se bodo vtisnile v stene sobe, skrile v najmanjše koticke in čakale, da se ponoči tiho priplazijo po odeji, do ušes ter spregovorijo, moj jaz pa jih bo morda poslušal, telo ubogalo, jezik spregovoril. Bežim, čustva se spreminjajo kot po filmskem traku, ki je bil prerezan in je izgubil trenutke veselja. Zdi se, kot da bežim globlje v sanje, sanje, ki se hitro lahko spremenijo v nočno moro, in bo moj edini izhod zvok budilke, ki bo pomenil konec, konec pa spet začetek, in nov začetek spet konec ...

Zakaj voditi ali biti voden, zakaj dušiti samega sebe in potapljati celotno družbo, zakaj nas delati nesrečne, potrte in odvisne ljudi. Čas je, si rečem, čas, da prerastemo/spoznanja, v katera smo ujeti, čas, da spremenimo način življenja, čas, da se zazremo vase, čas, da pozabimo, kar so nas učili in kaj govorili, ter začnemo misliti s svojo glavo ...

Rabim zdravilo, rabim tablete, tiste bele kot so bele snežinke, ki odpravijo bolečino, rabim drobne cvetove kamilic, da ublažijo mojo dušo, rabim mir, rabim konec misli ...

Še preden uspem dobiti odgovore na ta vprašanja, še preden dobro zaspim, je tu že nov dan. Ugasnem budilko, vstanem, obujem copate in s še zamegljenim vidom počasi odidem v kuhinjo. Pristavim vodo za kavo. Pogledam v omaro. Kaj naj oblečem? Ali se barve skladajo, je ta vzorec v redu? Sem jaz »v redu«? Se mi bodo ljudje posmehovali? Speti ali spuščeni lasje? Bo rdeča šminka delovala preveč predrzno, sta ti dve zapestnici na levi roki preveč? Ustrašim se, ali se moja modra spreminja v zeleno? Zmrznem. Rečem si: «Ne, ne, jaz ne rabim zelene. Jaz ljubim modro, to sem jaz. Moram ljubiti sebe. Začeti moram pri sebi, jaz moram narediti spremembo ...» Voda zavre,

odstavim, vzamem žlico in pol kave, pristavim, nalijem. Previdno srkam kavo, kavo, grenko, kot je grenko moje življenje, toda črno kavo, močno kavo, kavo, močno, kot sem močna jaz sama. Vzamem telefon, slušalke, poslušam glasbo.

Nasmehnem se in sprejem nov dan, sprejem novo priložnost in sprejem to, da sem jaz tista, ki nadzoruje svoje misli in z njimi ustvarjam svojo resničnost, svoj svet. Zahvalim se preteklim izkušnjam, zahvalim se prejetim odgovorom, sami sebi, da vedno znova celim svojo dušo in še naprej sodelujem v tej veliki uganki življenja ...

Zaprem oči in jih nato odprem v svoji postelji, doma, še vedno na Zemlji, v tem veselju, in s temi mislimi prav zdaj, ko je uslišan moj konec zvonjenje budilke.

Natja Božičnik, 3. c ZN

Pomlad

Pomlad je prišla
in prinesla veliko dobrega.
Rožice cvetijo, ptički žvrgolijo,
v naših trebuščkih pa metuljčki poletijo.

Šolski zvonec zazvoni,
profesorica brž k pouku prihiti,
v razred počasi odvedemo se vsi.
On v misli se mi prikrade,
zato misliti več da ne.

Nestrpno čakam konec ure,
dekleta hitro si popravimo frizure,
saj nočemo biti kot kakšne kure!

Končno zopet zazvoni,
na pot do naslednje učilnice odpravimo se vsi.
Na poti srečamo še »lušnega tipa«,
pa nam srce spet močno utripa.

Anja Markovič, 1. c FT

BALZAM Z OKUSOM VANILIJE

Pri praktičnem pouku včasih naredimo tudi izdelke za osebno uporabo, kot so krema, zobna pasta, dezodorant in balzam za ustnice. Ker je priprava balzama zelo enostavna, ga lahko naredite tudi vi. S končnim izdelkom smo bili zadovoljni in ga seveda tudi uporabljamo.

RECEPTURA:

- 60 g mandljevega olja
- 15 g ricinusovega olja
- 15 g čebeljega voska
- 10 kapljic arome vanilije

V vodni kopeli smo segreti mandljevo in ricinusovo olje. V mešanico smo nalomili čebelji vosek. Koščki so bili manjši, da so se prej stalili in se masa ne bi po nepotrebnem pregrevala. Ko se vosek stali, smo maso ohladili, a samo toliko, da se je ob robu naredila mrenica, nato pa smo primešali aromo vanilije. Nato smo dobro premešali in vlili v posodice.

Tjaša in Sara, K 4. a

Pomlad ni čas, ki se začne tako,
kot v koledarju piše ...
je čas, ki ga zaznaš po vonju v zraku,
ko neko jutro stopiš iz hiše.

Anamari Klemenc, 1. c FT

Rože cvetijo,
ptice žvrgolijo.

Sonce pomladansko prikukalo je na dan,
sneg se je stopil in odšel stran.

Anamari Kregel, 1. c FT

Internetni vir

Internetni vir

Pomlad je prišla!
Koliko lepih smehljajev prinaša mi ta!
A kaj, ko tebe ni,
Da z nasmehom polepšal bi mi dni.

Špela Saje, 1. c FT

Pomlad je tu,
smo polni dobre volje,
življenje je lepše še psu,
saj vsem nam gre na bolje.

Sara Butala, 1. c FT

Internetni vir

Zgodaj pomladi,
ko se narava prebuja,
pride dan,
ko ljudje so srečni
in na obrazih se vidi žarek topline.

Ana Pelko, 1. c FT

Internetni vir

LITERARNI NATEČAJ IZ ANGLEŠČINE

V mesecu februarju je na Srednji šoli Josipa Jurčiča iz Ivančne Gorice potekal angleški literarni natečaj za jubilejni 10. Jurčičev memorial za dijake z naslovom 'A nonviolent world? Yes, please!' S svojimi prispevki so sodelovale tri dijakinje naše šole, in sicer Julija Košir (Z 1. a), Špela Pust (F 4. a) in Gabrijela Pleterski (K 4. a). Gabrijela je za svoj prispevek dobila 2. nagrado. Podelitev je potekala v četrtek, 10. marca 2016, v Ivančni Gorici.

mentorica

Barbara Cesar, prof.

A nonviolent world? Yes, please

Violence has always been a part of our everyday life, through all human history, actually, history in general. How

could the evolution of developing animals work if stronger species wouldn't make the weakest die out? And today, with humans

thinking we are the final products of evolution, the greatest creatures on the Earth, so intelligent that we can't even count ourselves

between animals - do we know, that we sometimes behave even worse than any animal? It's true that they can't read, use electric devices or do maths, but they also can't make wars and destroy the community for their own benefit as humans do. They also don't make differences among themselves, while humans know a countless number of stereotypes, prejudices and even laws against other nations or religious groups.

People have been trying to build an equal world for thousands of years – even the Bible says that we are all equal in front of God. And exactly the representatives of the Catholic Church were the ones that were preventing women to live independently and have the same rights as men, making poor people even poorer, while it was decorating itself with gold and all the things

that Jesus told them not to do. Unfortunately, this is not the thing of the past, people still behave the same. Although we have laws about equality and human rights, we don't really listen to them when meeting people of other cultures or customs. We automatically build a wall around ourselves in fear of losing our reputation or power. A good example is our government's behaviour at the time of the refugee crisis in Europe. Barbed wire? And then we expect people not to feel depressed or start hating our society and being able to blow themselves up in public places? I know this is not the only reason for terrorism, but it's a strong one. I have noticed the same thing with the gypsies: if I was nice to them in the primary school, they never stole anything from

me or did any other unpleasant things they did to the other classmates. It's not a big thing, just a simple niceness which can prevent many problems.

Elimination of the-so-called inferior groups and violence against

do not see the point in it. I am aware that some teenager's thinking can't change the world, but as I once heard, we need to start local if we want to change global. Let's start with saying »good morning« to a Bosnian neighbour, giving a little support to the refugees... Maybe someone will be inspired by us and will inspire others and together, we could slowly start to make the world a little nicer. With an emphasis on »little« and »slowly«, but still »nicer«.

Julija Košir, Z 1. a

My experience on practical training through work

placement

My name is špela pust and i am currently in the 4th year of the study program pharmaceutical technician. As a part of our curriculum, we had to carry out a three-week or a 15-day mandatory practice. My initial plan was to send a letter of application to a local pharmacy, but i changed my mind and sent it to a pharmaceutical company instead. Not even a week later i got a response and that's how i got my practice at krka d.d.

I worked every workday from 6 a.m. To 2 p.m. My job took place in the department, which was in charge of microbiological quality of products. As complicated that sounds, the methods of analysis they use there are not.

They just make sure that the products that are

imported or exported out of the company and used in the process of making drugs, are not contaminated with bacteria or other microorganisms that could harm your health.

The environment that i worked in and the people there were not foreign to me because this was not my first time working

there. My last mandatory practice took place in the same department as this one. Since i am socially awkward, i was, and still am, very grateful that i did not have to introduce myself again. Most of my co-workers remembered me, which was nice.

My tasks did not include nothing too extravagant. I spent most of my workday in the so-called kitchen, where i helped

with the preparation of culture mediums, better known as agar, for bacteria, fungi and yeast. We also made several solutions for different microbiological analyses, for example buffer with the ph of seven, peptone solution and a few more. Later on, i found out just how they use those things in practice.

I was given the opportunity to analyse a sample all by myself. The sample that i was analysing consisted of some tablets, which i had to crush and then dissolve in the buffer solution. With the kind help of a professional, i poured the dissolved sample into a petri dish and poured some agar

over it. The petri dishes were stored in a thermostat for 5 days. Then we checked if there was any fungi bacteria growth. My sample came

out clean. This was my favourite part of the whole practice, besides lunch.

My assistance was not always needed in the kitchen, so i found other places to help. I ended up cleaning many petri dishes and putting away a lot of glassware on shelves. I was also given the task to weld cassettes, which were

meant to store petri dishes, into sterilization sleeves. That is just another fancy word for a plastic bag. Since other people were busy doing their own work, i was left alone most of the time. With me being an introvert, it actually suited me better. It also shows that they trusted me enough not to burn the building down.

In a blink of an eye, three weeks went by and my mandatory practice was over. Overall rating, quite good. Did i enjoy myself? Yes. Did i learn something new? Definitely. Would i do it again? Probably, if i did

not have to get up a 4.30 a.m. Every morning.

I think that if you have good work ethic and a good relationship with your co-workers, your practice can be one of the nicest experiences that you will get in life. It prepares you for your future job, and it shows you that you do have certain responsibilities, that you have to stick to in order to really make your job performance great. Good luck!

Špela Pust, FT 4. a

VALENTINSTAG

Der 14. Februar ist der Valentinstag, der Tag der Verliebten. Wer sich gut mag, schickt sich an diesem Tag Blumen, ein kleines Geschenk, oder eine nette Karte. Zu dieser Gelegenheit fragte ich meine besten Freunde, was sie über diesen Tag denken.

1. Beschenkst du deinen Partner zum Valentinstag?
A: Ja, ich schenke ihm eine Schokolade und einen Teddybär.
B: Ja, ich schenke ihr eine Rose und Schokolade.
2. Wie viel bedeutet dir dieser Tag?

A: Dieser Feiertag bedeutet mir nicht viel, aber ich finde ihn trotzdem schön.

B: Dieser Feiertag bedeutet mir nicht viel, aber er gefällt mir trotzdem.

VALENTINS BRÄUCHE IN ANDEREN LÄNDERN

Die USA

Internetni vir

In den USA ist es üblich, Valentinskarten zu verschicken. Je mehr Karten ein Mensch bekommt, desto beliebter ist er. Die Amerikaner schicken über eine Milliarde Valentinstagkarten jährlich. Zum Valentinstag schenkt man Blumen, Pralinen, aber auch Spitzenunterwäsche. An diesem Tag sind auch alle Restaurants voll, die Verliebten feiern den Feiertag mit einem romantischen Abendessen.

Spanien

Hier feiert man am 23. April den Dia de St. Jordi. Das war ein Drachentöter. Jede Frau bekommt eine rote Rose.

Brasilien

Hier ist der 12. Juni der Tag der Liebe. Es ist nicht nur ein Tag für Verliebte, sondern für die ganze Familie. Dieser Tag ist auch als Hochzeits- oder Verlobungsdatum sehr beliebt.

Südamerika

Die Südamerikaner feiern diesen Tag mit vielen Paraden, Karnevals und Umzügen. Die Häuser, Geschäfte und Straßen werden mit Blumen und Lichtern dekoriert.

England

In England werden kleine Geschenke oder Gedichte geschickt. Dieser Brauch stammt schon aus dem 15. Jahrhundert.

Japan

Die Japaner haben eine besondere Vorstellung von Valentinstag-Geschenken. Am 14. Februar bekommen der Partner und alle männlichen Freunde, Verwandten und Kollegen dunkle Schokolade geschenkt. Je beliebter jemand ist, desto teurer muss die Schokolade sein. Die Frauen bekommen am 14. März von Männern eine weiße Schokolade.

Saudi-Arabien

Hier ist der Valentinstag verboten. Man kann aber trotzdem verbotene Ware kaufen, aber sie wird nur heimlich angeboten. Vor den Tagen des Valentinstags sind auch Kontrollen der Religionspolizei verschärft. Rote Rosen sind für einige Tage ganz verboten. Man darf an diesem Tag auch keine rote Kleidung tragen.

Zum Schluss noch ein paar Sprichwörter zum Thema Liebe:

Liebe geht durch den Magen.

Liebe macht blind.

Von Liebe allein kann man nicht leben.

Liebe ist eine Krankheit, die man haben will.

Der Liebe ist kein Ding unmöglich.

Keine Liebe ohne Leid.

Žana Banič, F 3. b

INTERVIEW WITH NOEL FITZPATRICK

You have all seen that funny, happy-go-lucky 'bloke' running around our school. Always kind and polite, he is difficult to miss. Some of us have had the privilege of listening to his words of wisdom and numerous anecdotes from his travels. For the ones who still know him as that English speaking guy from our school corridors you are in for a treat. Let us uncover some of the fascinating trivia about Noel, our English native speaker, a proud Irishman who now calls Bela krajina his home.

1. HOW COME YOU HAVE DECIDED TO HELP OUR TEACHERS WITH THE LESSONS?

I don't know really, it's kind of by accident that I'm here. I was a teacher in the other Gimnazija and my wife, girlfriend is also a teacher and she was teaching in the electrical school. And the electrical school asked if I could come in and teach as well and then by some accident, because I was a nurse in the previous

life, they thought it would be a good idea for me to come and do some lectures in nursing school. And from that day I have been working here.

2. DO YOU ENJOY WORKING WITH STUDENTS? (LIKES AND DISLIKES)

I love working with students, I love working with young people. The atmosphere here is much more relaxed than at my old job. I don't mind talking about myself, I want other people's opinions, I like to see what is going on with young people, I like to know what young people think. That's the best thing about working with young people. The worst thing? Ahh... early mornings, 7 o'clock starts for me, it's ridiculous, it's nuts.

3. WE WOULD LIKE TO KNOW MORE ABOUT YOUR COUNTRY, SO WHAT ARE THE MOST IMPRESSIVE THINGS ABOUT IRELAND?

I think the most impressive thing about Ireland, the best thing about Ireland for me is the people. The people are very friendly. The people are normally good humoured, very welcoming, very open. If someone says to you something in Ireland it's genuinely the truth. I think they are quite honest and open, if someone says something you know it's meant. The Irish sense of humour is like you said dry and black.

4. WHICH PART OF IRELAND SHOULD EVERYONE VISIT?

Gosh... I would say everyone should go and see Dublin. Dublin is the capital city, the big city. Quite a touristy place, it's the place where the night life is, you know where we got decent pubs and it's the place with the history. If you're a city person go to Dublin. If you're not, then go to County Kerry. County Kerry is open, it's got the mountains, it's beautiful, it's got the coast line and the weather is tolerable.

5. WHAT ARE THE TRADITIONAL DISHES OF IRELAND?

I suppose our food is quite, how would you describe it.., it's quite heavy food. So I guess, there's a lot of potato dishes. A basic one would be potatoes, cabbage and ham. That would be a traditional Irish meal. And the other is of course the Irish stew, everyone has heard about Irish stew. It's a soup, it's quite a thick soup with potatoes, carrots and celery and it's made traditionally with mutton, which is sheep, not lamb and some spices. It's a bit like your golaž. And of course tea is a big thing, not so much coffee but tea with milk.

6. WHAT WAS THE MAIN REASON YOU CAME TO SLOVENIA? HAD YOU HEARD ANYTHING ABOUT OUR COUNTRY BEFORE YOU CAME HERE? ARE YOU PLANNING TO STAY HERE?

Yes, I had heard about Slovenia, because I had been here. I came here in 2002 for a holiday. My first holiday together with Gilly was in Slovenia. And I'd read a couple of years before in one of the guide books that Slovenia was like a miniature of Europe, everything in Europe in one country. And I'd done a bit of reading before we got here and I'd done even more reading before we bought the house. What was the main reason we came here, well I suppose there's a few reasons really. One of the main reasons was we thought that the education for the children would be good. It seemed that most Slovenes were well educated, they read books, they knew about education, music, most Slovenes seemed to play music - everyone has the opportunity to do music in school, I never had that opportunity. Slovenia also seemed like a sporty country. We thought that we could come here and be able to go skiing and swimming and have an outdoor life. I like living here very much, although there are a few strange things, but on the whole we like it. And yes, we are planning to stay here at least until the kids leave home.

7. HOW DID YOUR CHILDREN REACT WHEN YOU MOVED?

My daughter just went on with it, she's now 12, she was 7 so we just put her into the school in Metlika and she just had to cope with no Slovene and just learn. She can speak Slovene now much better than me. So she seems to cope very well. When we put my son, he was nearly 4, in kindergarten he didn't speak for about 6 months and then after a year he was just speaking Slovene. It was a bit difficult for them but they seemed to manage.

8. WHAT IS THE FIRST SLOVENE WORD YOU LEARNED AND WHAT IS YOUR FAVOURITE WORD?

That's a really good question, let me see. The first Slovenian word was "pivo" but that was on holiday. And my favourite word is probably "samokolnica" and nobody even uses that, everybody uses "korola", but for some reason my neighbour taught me samokolnica. I also like the word "presenečenje", that's a good word as well.

9. CAN YOU SPEAK ANY OTHER LANGUAGES BESIDES ENGLISH AND "SLOVENE"?

No, I can't speak Slovene. I can't even speak Irish; it's a very difficult language also. We have a history in Ireland of not so many people being fluent in Irish.

10. HOW ABOUT YOUR DRIVING ON THE WRONG SIDE OF THE ROAD? ANY PROBLEMS?

It's actually okay. We have really bad cars, one car that we brought over from Scotland – the steering wheel is on the right hand side and in Ireland and England

we drive on the left side. And I don't mind driving on the right side – which is the wrong side – because when I'm in the Scottish car you're next to the side of the road, you can see where you are on the road, position wise. It's hard when you're overtaking. My problem with driving on the right hand side of the road in Slovenia is that most Slovenes drive on my side of the road when they're driving towards me, so they also drive on my side

11. WHAT WAS YOUR PROFESSION IN YOUR HOME COUNTY? DO YOU HAVE ANY FUNNY EXPERIENCE WHEN YOU HAD THAT JOB?

Well I left Ireland, my home country, when I was 21 and I did my nursing in England. So I'm a qualified nurse. I've travelled around the world nursing – I've nursed in New Zealand, Scotland, England... I can't think of any funny experiences.

12. HOW DO YOU COMMUNICATE WITH EVERYONE; YOUR NEIGHBOURS, IN THE STORE...?

We have one neighbour that speaks English, I have 2 friends in the village really and one doesn't speak English, he spends a lot of time looking in the dictionary, but somehow we communicate. It used to be that I would speak English to him and he would speak Slovene, but now it seems we speak Slovene with a bit of a dictionary. Also I think a lot of young people underestimate the amount of English they can speak.

13. DO YOU ATTEND ANY SLOVENE COURSES TO LEARN OUR LANGUAGE? DO YOU FIND IT HARD TO LEARN?

No, I don't attend any courses. We did attend some language lessons but then we ended up getting work and we didn't have the time. Yes, I find it very hard.

14. ARE SLOVENES GOOD AT SPEAKING ENGLISH (FOR EXAMPLE: OLDER PEOPLE)?

We are conducting an interview in a foreign language for you guys, doesn't that answer your question. We're having a full conversation here, aren't we? A lot of older people, it's funny actually, you told them you speak little bit of Slovene and they start speaking German to you and I'm like I don't speak any German, my Slovene is better than my German but they continue to speak German. It's not as easy for them as it is for young people.

Tina Papež and Katarina Rojc, FT 3. a

MY SPECIAL PLACE

Lots of special places are in school,
but my crazy thoughts get cool
in room with simply one rule:
Here is no place for a fool!

I feel happy when I'm inside,
where I forget about the world's pride,
I can escape from troubles and hide,
here I'm able to rise from divide
and find the right path to stride.

Books and their smell – oh my!
I must touch them, can't just stand by.
And when it's time to say goodbye,
I sometimes even start to cry.

Rather than reality I prefer imagination,
'cause happy ending for every occasion.
You can create a new world without any expectation-
world without any kind of temptation.
I would move there with no hesitation!

All books have paths which somewhere lead,
so you just pick one and start to read,
that's how you will enter the world you need,
but remember not to become full of greed!

Remember what can't be taken away from you:
hope, faith and imagination too!
If people would only knew,

how much good those things can do!

Yes, here you can be airy fairy,
and if the burden is too heavy to carry,
here you can bury it temporary,
that's why I'm always so merry.
I hope that doesn't sound scary,
'cause my special place is library!

Sara Krnc, ZN 2. c

OVERDOSE

At the fragile age at 10, I watched my mother take a pill that made her forget that my father left us alone. At the age of 12, I watched my big brother behind bars, because he was trying to earn money to get himself through college by selling weed and stealing from stores. At the age of 13, I watched how my friend rolled up a joint in front of me for the first time. At the age of 14 I promised my mother to never try drugs. At the age of 15 I broke that promise for the first time.

You know – when you grow up in a place where everything around you is full of hatred, misery, poverty, stealing and drugs, smoking and guns, you become just like the place you live in. I grew up too fast. The streets were my second home. You don't know what it's like to run from the police, how it's like to steal, beg and sell drugs, just so you can support a father you never see. You don't know what it's like when your own grandparents hate you and throw you out of your own home, because

they found a bag of weed. You don't know what it's like not to have a shelter from the rain. You don't know how it's like to drink alcohol straight out of the bottle just so you can feel numb for a little while.

School teaches stuff that is irrelevant to life. They never teach us or prepare us for the real life and the real world. The world that is cruel, sad. I am not ashamed of admitting that I learned more about life on the street than in school. As long as you drink your coffee in a coffee bar and you spend your nights in a soft bed you will never know the struggle of trying to survive on the street. As long as your biggest struggle is what clothes to wear tomorrow, you will never know what it's like to steal clothes from shops. As long as you get everything you want on a serving platter, you will never know the fear of police knocking on your door. You don't know what it's like to be afraid of what tomorrow brings you. Last night my best friend overdosed.

Heroin. The only drug we promised ourselves we would never try. Her fragile and small body couldn't take such strong poison in her. I was just happy to see her again.

So I beg everyone who reads this. I won't say: 'Don't do drugs,' because everyone will try something at some

point in their lives. I will only say this: 'Don't use drugs, alcohol or anything else to fill in the gap in your heart, that's when things become addictive.'

Dushica Marjanovikj, ZN 3. a

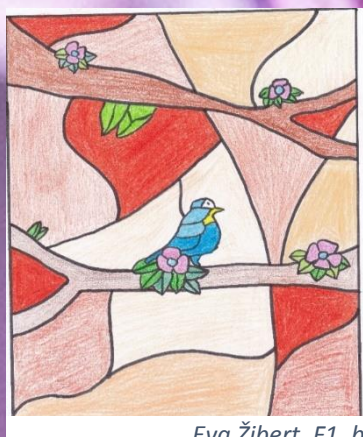
Pesmica o pomladi

Pomlad je že tu,
sonce visoko v zraku.

Ptički že letajo,
svoje domove si spletajo.

Ljubezen je v zraku,
to vidi se,
zato pomlad čudovita je.

Vse polno je rožic
in skritih želja,
zato naj ljubezen
poljubček ti da.

Eva Žibert, F1, b

Maja Badovinac, 1. c FT

Internetni
vir

UTRINKI S KULTURNE PRIREDITVE

V torek, 9. februarja 2016, smo se zbrali v Športni dvorani Leona Štuklja in se že zelo zgodaj začeli pripravljati na proslavo, na kateri smo sodelovali tako dijaki kot tudi nekaj profesorjev. Prireditvev sem doživljala kot ena izmed nastopajočih, saj pojem v šolskem pevskem zboru. Bilo je zelo zanimivo ter tudi malo naporno. Profesorice so se zelo potrudile, da je vse potekalo brez zapletov. Predvsem pa so mi bili najljubši najmlajši nastopajoči, ki so vzbudili pozornost tudi pri tistih, ki so komaj čakali, da se dogajanje konča.

Nastja

9. 2. 2016 smo učenci in nekateri profesorji Srednje zdravstvene in kemijske šole v sodelovanju s Srednjo strojno šolo nastopali na kulturni prireditvi, ki smo jo pripravili ob slovenskem kulturnem prazniku. Pridno smo vadili že od jutra. Deklamirali smo pesmi, peli v zboru, pripovedovali in plesali. Gledalci so bili navdušeni, ko so videli, kako dolge pesmi smo se naučili na pamet.

Daniela

Zelo sem vesela svojega deklamiranja na prireditvi. Priprave so bile zelo zanimive in so potekale po načrtu. S profesorico smo natančno preučili sceno in večkrat deklamirali, da smo se znebili treme. Najbolj mi je bilo všeč, da so na proslavi sodelovali tudi profesorji, ki so nas presenetili s svojimi nastopi.

Adelina

Na proslavi ob slovenskem kulturnem prazniku, mi je bil še posebej všeč skeč, ki je prikazal star običaj, kako je šel ženin po nevesto na njen dom. Pohvalila bi tudi profesorje, ki so deklamirali pesmi. Navdušil me je tudi prizor, kjer je fant dekletu zapel podoknico, saj smo danes na to staro navado že čisto pozabili.

Katja

Predstava mi je bila zelo všeč zaradi same scene in pa humoristične igre strojnikov. Tudi folklorna skupina je bila zelo dobra. Spremenil ne bi ničesar, presenečen sem bil nad profesorji, da so se opogumili in nastopili.

Rok

Za tebe, ki v
sanjah
si mi
prevečkrat srce vzela,
ter
brezupno ljubezen vnela."

Muza mojega srca

Svet sanj spet sem obiskal,
v njih tebe sem iskal.

Zagledal na robu jezera,
nikoli več odmaknil pogleda.

V očeh modrina, neskončnost,
na licih rdečina, nežnost.

Tvoje nežne roke so moje iskale,
dotik topline, srce so zastale,
tvoje blede rdeče ustnice so me zapeljale,
v svet neskončnega padca ljubezni podale.

Poljub me v brezmiselnost spusti,
pomembna zame si samo še TI!

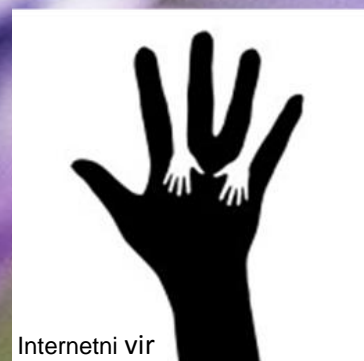
Zakaj solze žalosti namenjaš mi,
dotik se prelomi, meglenost zbudi iz sanj.
Sem vstal, zdaj solze na sebi prepoznal.

Lovro Lovrenc

PROSTOVOLJNO DELO V SPLOŠNI BOLNIŠNICI NOVO MESTO

Prostovoljstvo je delo, za katerega se človek samostojno in prostovoljno odloči. Najpomembnejša stvar je, da si prijazen, solidaren in predvsem, da te to delo veseli. Solidarnost in prijaznost sta ista pomembna temelja, ki sta nujno potrebna pri opravljanju poklica v zdravstvu. Namen je osrečiti človeka. Za nekatere je dovolj le nasmeh na obrazu, da jim mi, prostovoljci, polepšamo dan. Prostovoljci smo torej ljudje, ki smo se za to delo odločili sami. Za to dejavnost ne dobimo plačila, vendar nam je dovolj, da so ljudje po končanem srečanju z nami dobre volje.

V Splošni bolnišnici Novo mesto smo prostovoljke prvo leto. Za to delo smo se odločile, ker nam ogromno pomeni, da so ljudje srečni in nasmejani ter da se veselijo druženja z nami. Večinoma hodimo na interni oddelek, kjer se srečujemo s starejšimi bolniki. Verjamemo, da nekateri nimajo bližnjih, ki bi si vzeli čas za njih, zato se takim ljudem še bolj posvetimo.

Na prostovoljstvo hodimo približno 3 x na mesec. Na vsakemu oddelku nas glavna medicinska sestra napoti v določeno sobo. Največkrat je v sobi pet bolnikov. Ko pridemo, nas gospe in gospodje vedno pozdravijo z nasmehom in dobro voljo. Posedemo se okoli postelje in se začnemo pogovarjati. Paciente velikokrat zanima, koliko smo stare in iz katere šole prihajamo. Vedno jih vprašamo, kako so, kaj so imeli za kosilo, kako je potekal današnji dan, kaj radi delajo v prostem času, ali jih pridejo pogledat družinski člani, koliko časa so v bolnišnici itd. Bolniki se zelo razlikujejo med seboj, saj so nekateri zelo komunikativni, drugi pa bolj zadržani, s tem smo se naučile tudi, kako pristopiti do različnih ljudi. Ko bolnikom povemo, da bomo morale oditi, nam povejo kakšno spodbudno besedo, ki nam je nam kot motivacija: »Dekleta, učite se, da boste prišle do poklica, ki si ga želite.« Sežejo nam v roko in se poslovijo. Me pa z velikim nasmehom na obrazu odidemo.

Vesele smo, da smo se odločile za prostovoljno delo v Splošni bolnišnici Novo mesto. Pa čeprav delo opravljamo prvo leto, smo pridobile kar nekaj novih izkušenj in znanja. Mislimo, da bi se moralo več mladih odločiti za prostovoljstvo, saj je veliko ljudi v bolnici osamljenih in so veseli, ko jim kdo nameni malo pozornosti. Upamo, da smo v tem letu narisale nasmeh na usta veliko bolnikom.

Ana Lazarević, Jana Tisovic, Maša Urekar, Z 1. a

Ljubezen te pomladi

Pomlad je vsega kriva,
Je naravo spremenila,
Ljubezen spet je staro obudila,
pomlad je vsega kriva ...

Zvončke, žafrane, trobentice je obudila,
zaspančke prebudila,
drevju zopet liste podarila,
meni pa srčni utrip podvojila.

V srcu davno pozabljena ljubezen
na površje je prišla,
odkar mimo mene šel si ti,
cel svet počasneje se vrti.

Tvoj nasmeh me ponovno je očaral,
oči velike kakor sanje zopet zapeljale me
in tebi vrata do mojega srca odprla so se.

Eva Šringer in Kaja Vodopivc, 1. c FT

POVEJ MI, KAKO SE PIŠEŠ, IN POVEM TI ...

Nomen est omen. Ime pove vse. Tako pravi stari latinski rek.

Imena podeljujemo, priimke pa podedujemo.

Človeka si brez imena ne moremo predstavljati. Ime spada k biti človeka, zato brez njega ta ne obstaja.

Domovina priimkov pa je Italija, ozemlje sedanje Italije, saj so v 11. stoletju v Beneški republiki glede na zapise nastali prvi priimki. V 16. stoletju pa so se pričeli uveljavljati tudi v Sloveniji.

Glavnina priimkov se je oblikovala iz osebnih imen, navadno očetovega imena. Če je oče Peter, je bil sin Petrič. Pripona -ič predstavlja izpeljavo. Skozi izpeljavo iz pridevnika Petrov (sin) je nastal priimek Petrovič. Podobno priimek Petrovec, katerega sin ima priimek Petrovčič itn. Prvotni pomen priimka Petrič je torej Petrov sin. Peter – pomeni skala.

Priimki so oblikovani tudi iz poimenovanj poklicev ali obrti, ki so jih imenovani opravljali. Kovač(ič), Šuštar(šič) ali Kramar(šič). Vir priimka je lahko tudi funkcija, kot pri priimkih Škof, Car, Knez ali pri priimku Župančič oziroma Zupančič, ki sta oba nastala iz poimenovanja nosilca županske funkcije.

Veliko je priimkov iz krajevnih imen okolij, iz katerih je oseba prihajala. To so priimki, za katere velja reklo: »Povej mi, kako se pišeš, in povem ti, od kod si.« Večina priimkov na -šek, Javoršek na primer, pomeni prebivalca naselbine Javor. Sem spadajo tudi priimki Korošec, Kranjc, Horvat, Turk ... Priimki iz krajevnih imen in iz imen pokrajin so najbolj izvirno slovenski, saj so bila na primer poklicna poimenovanja v času nastajanja priimkov večinoma še nemška. Od tod pogost priimek Šuštar s številnimi različicami in izpeljankami, saj v času nastajanja priimkov poklicni naziv čevljar še ni bil v rabi. Takšni so tudi priimki Arbajter, Hafner, Maurer, Tišlar ali Žnidar, čeprav imajo nekateri od njih tudi že slovenske ustreznike kot Delavec, Lončar ali Zidar.«

Priimki po značilnih telesnih ali značajskih lastnostih so bili prvotno vzdevki, ki so se nanašali na konkretno osebo, ki je v resnici imela imenovano lastnost. Na primer Debelak (ker je bil debel), Velikonja (ker je bil velik) ali Mali, Majcen (ker je bil majhen).

Številni priimki so nastali iz živalskih poimenovanj na podlagi primerjave značilnih živalskih lastnosti z lastnostmi določene osebe, kot so priimki Volk, Zajec, Kos, Golob ... Žiga Rukše, 1. b KT,

povzeto po članku iz Dela z dne 27. november 2012.

POMLAD V ŠOLSKIH KLOPEH

Nekaj utrinkov dijakov o pomladnih dneh v šoli so zapisali dijaki Z 2. b ZN in 2. c ZN.

Pomlad je z nami

Ko sonce spet prikaže se
izza temnih oblakov,
dobra volja razširi se,
v srcih vseh dijakov.
Smeh, sreča vse obkroži,
nas v boljšo voljo spravi,
veselje se pomnoži,
saj pomlad je zopet z nami.

Sabina in Daniela

Sedimo v šolskih klopeh in opazujemo naravo, ki se prebuja po mrzlih zimskih dneh. Sonce vzhaja, ptički pojo in rožice na travniku rastejo. Mi pa za štirimi stenami snov prepisujemo, se učimo in skoraj zaspimo. Profesorji se jezijo in kazni delijo.

Internetni vir

Tjaša in Maša

V šolskih klopeh vse poteka živahno. Malo nas žalosti, ker je veliko učenja, testov in se ne moremo popoldne posvetiti aktivnostim zunaj. Vzdušje pa je boljše, ker dijaki niso tako nerazpoloženi kot pozimi. Ljubezni na hodnikih je čedalje več.

Lucija

Pomlad je letni čas, ko postane topleje, zato se pokaže več kože, dekleta pa takrat kršijo šolski kodeks. Zaradi lepega vremena ni nihče rad za svojimi zvezki, smo raje zunaj. Spomladi dobimo v trebuhu še več metuljčkov. Takrat je ljubezen prisotna povsod, tudi v šolskih klopeh.

Diana, Mirel

Pomlad je čas, ko nam podivjajo hormoni. Zaznamuje jo iskanje ljubezni. Ker je vse veselo in bolj živahno, imamo tudi boljši učni uspeh.

Glorija, Urška

Vzdušje v sončnih in toplih dneh je sproščeno, umirjeno, svobodno in včasih rahlo zaspano. Pri urah smo aktivni in sodelujemo, a komaj čakamo, da imamo malico, saj si lahko vzamemo čas za sprostitev, "martinčkanje" ter čas zase. Uživamo, ko gremo ven na zrak, si nabereemo novih moči in energijo za naslednje ure.

Špela in Eva

Internetni vir

Pomlad se šele dobro začne. Končno so se prikazali sončni žarki in ozračje ni več turobno, temveč sveže ter polno življenja. Vzdušje v šoli je prijetno, dijaki so nasmejani, vendar kljub temu brez volje za učenje.

Loti

Šola postane svetlejša, ljudje bolj nasmejani, vzdušje srečnejše. Rojevajo se nove ljubezni in veselje iz dneva v dan narašča. Vsi pričakujemo konec šole in začetek vročih počitnic. To nas motivira pri učenju, čeprav bi bili ob toplih dneh najraje zunaj in uživali v lepoti pomladi.

Pravijo, da je maj mesec ljubezni, mesec zaljubljenecv, mesec cvetov. Že res, da je zadnji mesec pomladi res čudovit in barvit v vseh oblikah, moramo pa priznati, da sta tudi marec in april topla meseca. Pomlad je čas, ko zacvetijo nove ljubezni, kot vzklijejo semena sanj. Pomlad je čas novih sanj, novih upov. Tako tudi mi dobivamo nove moči, novo energijo za učenje, za srečo in življenje!

Ana

Vsak odmor se po šolskih hodnikih širi pomladno vzdušje takoj prepozna. Dijaki so bolj veseli, razigrani, sproščeni, zaljubljeni in seveda vsi polni hormonov.

Vzdušje v razredu in hodnikih je različno, predvsem pa premalo socialno. Prevelika uporaba pametnih telefonov uničuje vzdušje.

Internetni vir

Zala in Nika

Ko pride pomlad, posije sonce,
nas pogreje in razsvetli.
Pozabimo na šolske obveznosti,
saj nas pritegnejo druge stvari.
Zaljubljenost prevzeme prvo mesto,
raje kot v knjige, pogledamo čez cesto.

Mateja

DRUŽBENE RAZMERE

»Družbene razmere, s katerimi se danes soočamo, zahtevajo korenite spremembe, hkrati pa povzročajo globoko negotovost med tistimi, ki bodo najpomembnejši nosilci teh sprememb – mladi.« (R. Ostrovršnik)

Radio, časopis, televizija ... Vsi mediji so polni informacij o vojnah, miru,

epidemijah, novih zdravilih, hudi revščini, bogastvu nekaterih, vse večji brezposelnosti, prehrani, podnebnih spremembah ... Toliko informacij nam posredujejo, da le zbegano kot izgubljena ovca nemočno gledamo na vse strani, iščemo razumno razlago za vso to zmešnjavo.

Kje je naša prihodnost v tem zmedenem svetu? Ali imamo položaj – mi mladi v tej družbi, ki gleda le na denar, za pravo srečo in ljubezen pa ji ni mar? Kako bomo uspeli v svetu, v katerem so lastna korist, sebičnost, diskriminacija glavni razlogi za bogastvo nekoga? Kako nam bo uspelo, da upočasnimo svoj tempo, da normalno zadihamo in zaživimo? Kakšen položaj imamo mi - maloštevilni, pogrešljivi mladi v tej družbi? Kako lahko uspemo, ne da bi posegli po nemoralnih metodah? In kdo smo mi, da bi lahko spremenili razmišljanje, dejanja ostalih ljudi? Res je, posameznik je proti tako številčni družbi nemočen. Zato morajo nastajati skupine, ki bodo o današnjih družbenih razmerah brez zadržkov govorile ter skušale s propagando in pričevanjem prepričati v nov začetek čim več ljudi.

Verjetno nas trenutno najbolj skrbijo novice o vojnah, namigovanja na 3. svetovno vojno ... Bojimo se, kaj se bo zgodilo z našo državo, ki se utaplja v dolgovih, skrbi nas brezposelnost, da naš trud ne bo poplačan, trepetamo zaradi finančnega stanja in lastne varnosti ...

Prav je, da nas take stvari skrbijo, saj se jih tako pripravimo sprejeti, a ne smemo dovoliti, da nas potem ta strah pred prihodnostjo in negotovostjo ovira pri življenju, saj smo vendar še (skoraj) brezskrbni mladi.

Prvi korak do SPREMEMB v družbenih razmerah je, da (slabe) družbene razmere priznamo in da se zavemo, da za dejanja nismo premladi.

Drugi korak je, da se odločimo, da bomo glede tega nekaj ukrenili in NE le nemočno opazovali svet okoli nas, ki drvi k uničenju. Ne smemo si lagati z besedami, da bomo za to poskrbeli jutri, saj bo naš izgovor naslednji dan isti.

Tretji korak naredimo, ko aktivno začnemo delati spremembe, najprej pri sebi, nato svetujemo in pomagamo prijateljem, ti svojim znancem in ti svojim ... Tako počasi dvigamo cel svet.

Seveda pa se tako ogromen podvig ne more zgoditi čez noč, morda rezultati še nekaj let ne bodo vidni, a upanje umre zadnje.

Ne trudimo se samo za našo prihodnost, temveč tudi za naše zanamce. Poskusimo jim pustiti boljši svet, kot smo ga bili sami deležni, tako lahko izboljšamo tudi družbene razmere.

Sara Krnc, Z 2. c

Danes je vse več brezposelnosti in ljudi v stiski, čeprav ljudje to skrivajo. Ljudje, ki so premožnejši, so ponavadi vzvišeni in skopušni, mislijo, da so nekaj več. Ampak menim, da kdor gleda le na denar, ne živi polnega življenja in mu manjka ljubezni in šele kasneje spozna, kaj je sreča, ki se najde v malenkostih.

Ljudje, ki so navajeni revščine, pa naredijo vse, da bi pomagali drugim. Ti najdejo srečo v najmanjših stvareh.

Strinjam se, da ljudje varčujejo za svoje cilje, ampak ta varčnost je lahko tudi slaba in za nekatere težko razumljiva.

Slišala sem, kako ljudje, ki se imajo za nekaj »več«, govorijo o drugih, da so zaostali s časom, saj ne nosijo dragih oblačil in obutve ter zato niso »in«, kako zato niso dovolj dobri za njihovo družbo.

Menim, da najprej nimamo nobene pravice obsojati ljudi, ki jih ne poznamo, njihovih razmer in stisk.

Sicer pa noče vsak zapraviti denarja za znamke oblačil, obutev ... in denar raje zapravi za to, da pomaga drugim, jih osrečuje ali pa varčuje za svoje cilje. Sicer pa, ko smo v stiskah, se moramo spomniti, da nismo sami, imamo družino in prave prijatelje. Vedno se najdejo ljudje, ki pomagajo in naredijo vse, le da vidijo nasmeh na tvojem obrazu, to je njihova nagrada za dobro delo.

V življenju si je potrebno zapomniti, da sreča ni denar in jo lahko najdemo v najmanjših stvareh in prav je, da si vedno pomagamo in ne obsojamo drugih, saj danes lahko zelo hitro pristanemo v stiski.

Katja Zagorc, Z 2. c

Družbene razmere v Sloveniji so trenutno slabe. Brezposelnost je velika. Ljudje smo zaradi slabih razmer nestrpni do drugačnih in drugače mislečih. Mladi, ki so višje izobraženi, ne vidijo prihodnosti v naši državi, zato odhajajo v tujino.

Ker ljudje nimajo za svoje dostojno življenje, so tudi bolj občutljivi za begunsko problematiko. Razočarani so tudi nad vlado, ki jim je v preteklih letih obljubljala lepše življenje, vendar se je to izkazalo le za predvolilne obljube. Nižje izobraženi ljudje so plačani premalo, vendar iz obupa delajo tudi za ta denar. V družbi je čedalje manj medsebojne pomoči in komunikacije, kar samo poslabšuje družbene razmere. Upam, da se bo stanje čim prej popravilo in da si bom lahko srečna v svoji domovini ustvarila dom in družino.

Urška Zorc, Z 2. c

Vsak je svoj posameznik, vsak nosi svoj značaj, ponos, vsak preboleva bolečine, žalost, smeh, jok. Vsak ima svoje navade in vsak živi življenje zase. Vsi imamo podobne značilnosti, čustva, razlika je samo v tem, da nekateri jočejo na glas, drugi pa oblivajo s solzami svoje srce. Zato o družbi odločamo sami. Vsak si zasluži, ne glede na raso, spol, vero, izgled nekakšno priložnost v svojem življenju. Ko stopamo v družbo, ne rabimo skrivati, kdo in kaj smo, ker je vsak pomemben in vsak si zasluži prijatelja. V družbi moramo ostati to, kar smo in se ne smemo spreminjati za ostale. Kdor te ima rad, te bo spoštoval, cenil in bo znal vedno biti tvoj prijatelj. Nihče ti ne sme soditi in ti postavljati ciljev v življenju, ker je vsak posameznik lahko sprejet, samo ne v vsaki družbi. Vsak mora vedeti pri sebi, da ne glede na to, po čem ga sodijo drugi, je važno to, da sodiš sam sebi v pozitivni luči in za tem tudi stojiš. Družba je lahko krog ljudi, združenih v krog prijateljstva, spoštovanja, ki mora gojiti pozitivna mnenja tudi do ostalih. Ne sodi drugih, ker ne veš, kdo in kje trpi in kdaj boš na njegovem mestu ti.

Petra Kozole, Z 2. c

Družbene razmere se z leti spreminjajo. Če se osredotočimo na najstnika in kako nanj vplivajo družbene razmere, lahko sklepamo, da je vpliv zelo velik. Na najstnika lahko vplivajo pozitivno in negativno. Ob besedni zvezi družbene razmere smo najprej pomislile na finančno stanje države, priložnosti, dostopnosti in solidarnost v naši državi. Razmere se vidno spreminjajo predvsem na področju dela, demografskih gibanj, položaja žensk v družbi, družbene mobilnosti ter stopnje revščine in neenakosti. Spreminjajo se tudi vrednote. Za nekatere razmere se mladina še ne zanima in jih ne opazi, saj na to nimamo velikega vpliva. Bolj nas skrbi, kakšne bodo družbene razmere v prihodnosti, saj nas takrat čaka samostojno življenje, sprejemanje novih odločitev in seveda tudi soočanje z realnostjo. Že ob besedi brezposelen nekateri začnemo razmišljati, kako bomo mi prišli do poklica, za katerega smo se šolali ta leta, in ali bodo pogoji za delo ustrezali našim pričakovanjem ... Zavedamo se, da so trenutne razmere precej slabe, čeprav se tega zavedamo premalo, ker jih mi še ne moremo tako občutiti, saj nas preživljajo naši starši. Vendarle nam dajejo dodaten zagon pri delu in učenju v šoli, saj se dobro zavedamo posledic. V šoli so predvsem pomembne solidarnost in enakopravnost ter enakost, na katero dajemo velik poudarek. Zdi se nam, da današnje družbene razmere predvsem v mladih povzročajo veliko negotovost, saj bomo mi nosilci teh sprememb. V šolah se srečujemo s sprejemanjem novih ljudi, z drugačno kulturo in

navadami, kar na nas vpliva pozitivno, saj spoznavamo drugačnost okoli nas. Poudariti pa moramo naše družbene razmere in jih močno utrditi.

Klavdija Ucman, Ina Šunta, Katja Škrubej in Lucija Staniša, Z 2. a

Družbene razmere name gotovo vplivajo, vendar mojih načel, razmišljanj ne spreminjajo. Vsak človek ima svoje mnenje, vendar da se vključi v neko družbo, se mora prilagajati, se uskladiti z mnenji drugih. Vsaka družba je tako pozitivna kot negativna. Če bi vsi ljudje upoštevali pravila in sprejemali drugo kulturo, način življenja, sprejemali drugačno razmišljanje, ne bi prišlo do sporov, vojn. Ljudje se preveč prilagajajo zaradi prevelikih prepričanj in poslušanj drugih, ki ne mislijo dobro in jim vsiljujejo svoje načine delovanja. Menim, da bi morali ljudje verjeti in imeti svoja prepričanja, vendar bi morali sprejemati tudi druge, jih razumeti. Sem zelo proti kajenju in drogam, zato ker je to slaba navada – razvada mnogih, ki mislijo, da jim pomaga, vendar je to najslabše iskanje pomoči v sili. Zame je družba splošno gledano slaba. Že če pogledam ljudi na šoli, jih zelo veliko kadi, veliko jih uživa travo in podobno, da bi se vključili v družbo, bili popularni in se počutili sprejete. Vsak bi se moral vprašati, kaj bo postal čez nekaj let. Kakšno lastno mnenje, odgovornost, ugled bo imel. Če bi vsak posameznik delal dobro, sprejemal druge, bil strpen, bi bil tudi svet drugačen – lepši.

Teja Metelko, Z 2. a

V zadnjem letu smo doživeli veliko pretresov, ki so vplivali tudi na nas mladostnike. Najbolj medijsko odmevni so bili dogodki glede begunske krize in referendum o noveli zakona o porokah istospolnih partnerjev. O političnih zadevah sicer nismo imeli besede, saj smo mladoletni, vendar nas večine to ni ustavilo, da ne bi aktivno sodelovali in izražali svoje mnenje. V tem času se je na socialnih omrežjih zasledilo veliko nestrpnosti in ignorance, naši vrstniki so pokazali veliko sovražnosti, vendar nas je razveselilo dejstvo, da vse več mladih sprejema drugačne. Na žalost pri tej zadevi nismo mogli sodelovati, ker smo mladoletni, zato so o prihodnosti naše že tako nazadnjaške države odločali starejši ljudje, ki so večinoma odrasli z drugačno vzgojo in z drugačnimi vrednotami, ki so bile na žalost proti boljši in bolj strpni družbi. Glede tega referendum smo se mladi počutili izobčeni, nihče ni upošteval naših želja in večinoma so naša mnenja ignorirali, saj »nismo dovolj stari«, da bi lahko odločali o čemerkoli. Čas je, da ljudje spoznajo, da smo si tudi mi sposobni ustvariti mnenje in odločati o tem, v kakšni državi želimo živeti.

Špela Šušteršič, Patricija Kum, Tjaša Peršič, Kristjan Horžen, Mirel Čović, Z 2. b

To so razmere znotraj družbe oz. ki zadevajo družbo. Sestavni del družbe smo tudi mi – ljudje. Ljudje so osnova družbenih razmer. S svojimi dejanji ustvarjamo, tvorimo takšno stanje, kot je prisotno sedaj. Naša dejanja so lahko dobra, koristna, slaba, škodljiva, primerna, neprimerna ... Kakovost teh dejanj je odvisna od vzgoje posameznika, ki mu jo dajo starši, bližnji ali pa ljudje, ki so odgovorni za tega človeka v njegovem otroštvu. Temelji človekovega vedenja in veliko drugega se postavljajo v otroštvu, ker so v tem obdobju možgani človeka zelo »vpojni«. Iz tega lahko

povzamemo, da so za vzgojo odgovorni starši. Če pa pomislimo, ugotovimo, da je vzgoja otrok odvisna od vzgoje staršev, zato lahko rečemo, da nekateri negativni posamezniki pravzaprav niso krivi, da so takšni, kot so. Vzrok za negativna dejanja je lahko tudi denar, katerega pomanjkanje lahko prisili v karkoli (govorimo o kapitalističnem svetu). Ljudje se ob pomanjkanju lahko preprosto prepustijo usodi. Drugim pa položaj ne ustreza. Ne mislim, da b nekdo želel biti na družbenem dnu brez sredstev, tega si ne želi nihče. V brezizhodni situaciji ljudje za preživetje naredijo vse.

Včasih razmišljam, da bi bilo dobro ustvariti državo, v kateri bi vsak posameznik dobil telefon, televizor, računalnik, družina bi imela primerno veliko stanovanje, dva ali tri komplete obleke za doma in delovno uniformo, tako bi vsak imel vse. Za to ne bi plačevali, ampak bi dobili od države (vse bi bilo dostopno vsem, vendar v količini, ki ustreza posamezniku oz. pogoj za pridobivanje stvari bi bilo sožitje ljudi v stanovanju). Zato da posameznik ali skupina posameznikov dobi te stvari, bi morali opravljati redno delo (izjema otroci). V »moji« državi bi bilo delo za vsakogar. Plače ne bi prejemale, saj pri dostopnosti vsega ta ni potrebna. Vsi ljudje bi bili med seboj enaki, vzgoja bi bila dobra in šola boljša. Ta država bi morala imeti zaprte meje in prepovedano bi bilo trgovanje državnih podjetij s tujimi. Menim, da se s takšnimi ukrepi izniči odvisnost od trgovine s tujino. To bi bila najmočnejša država (seveda je pogoj tega dober voditelj). Poznamo različne oblike svobode na različnih področjih. Menim pa, da je na nekaterih področjih svoboda škodljiva.

Zoran Džon Ivanić, Z 2. a

KAKO PRIPRAVITI LEP POGRINJEK

NA ZAČETKU ... KRATKA ZGODOVINA POGRINJKA

Francozi so bili prvi, ki so v visoki družbi razvili neko vrsto obnašanja pri mizi. Hrana se je vsa

prinesla na mizo, gostje pa so se okoli nje prerivali in si sami postregli.

Iz Rusije pride nov način: hrano so prinesli do gosta.

Iz ruskega se razvije angleški, ki še danes velja za pravilno etiketo pri mizi.

LAHKO JE POVSEM KLASIČEN, SEZONSKI, OTROŠKI, PRILAGOJEN PRAZNIKOM ALI ZGOLJ PLOD NAŠE DOMIŠLJIJE.

PRI PRIPRAVI POGRINJKA MORAMO UPOŠTEVATI JEDILNIK IN NAČIN STREŽBE

PRAVILA PRI PRIPRAVI POGRINJKA:

1. pogrinjke razporedimo tako, da bodo gostje imeli dovolj prostora

2 .barvno usklajena miza je privlačnejša za oko (če so pisani krožniki, obvezno enobarvni prt in prtički)

3. pravilen razpored krožnikov, pribora in kozarcev pri enostavnih pogrinjkih:

- spodnji rob krožnika naj bo približno 2 cm oddaljen od roba mize
- na desno stran krožnika položimo nož, katerega rezilo je obrnjeno proti krožniku
- zraven noža položimo žlico
- na levo stran krožnika položimo vilico
- desertno vilico ali žlico položimo na vrhu krožnika
- kozarec za vodo ali sok postavimo ob vrhu konice noža
- pri postavljanju prtička pustite domišljiji prosto pot (domiselno zložite v različne oblike in jih postavite na krožnik, podkrožnik, lahko pa jih položite tudi v vinski kozarec. Pazite, da so barvno usklajeni s prtom, dekoracijo in namizno posodo.

Eleganten, črno-beli pogrinjek

Internetni vir

Primer razširjenega pogrinjka

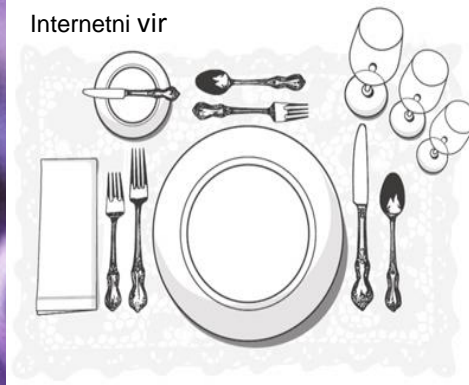
Internetni vir

Velikonočni,
spomladanski
pogrinjek

Internetni vir

Internetni vir

Na pogrinjku so lahko največ štirje kozarci.

Krožnik s kruhom in krožnik s solato
je položen levo od pogrinjka.

Rustikalen pogrinjek

Zloženi prtički z jedilnim listom

Internetni vir

Božični nogrinjek

Internetni vir

betweennapsontheporch.net

Prtiček si lahko položimo
le na kolena, nikoli pa
okrog vratu, za srajco ali
za pas hlač.

Nina Božič, KZ2. b

Sončen dan, z veseljem obsijan.

Pogledam v nebo
in vidim zvezdico,
ki mi pravi tako,
da življenje lepše je,
zato nasmehni se!

Kadar ljubezen nas greje,
učimo se počasneje,
smejimo se glasneje,
poljubljamo se močneje
in tako se mami »odveje«.

Svet je poln besed,
ne bodi, kot da si zadet,
ampak obrni stran v knjigi spet.

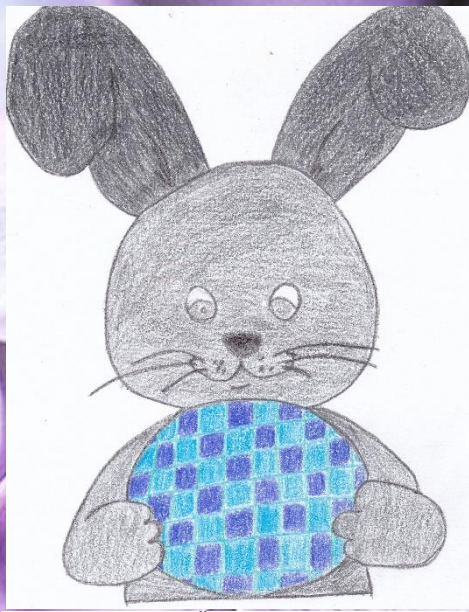
Kuku, pomlad je tu,
z njo ptiček prileti
in te nežno ogovori.

Maruša Žibert, 1. c FT

Internetni vir

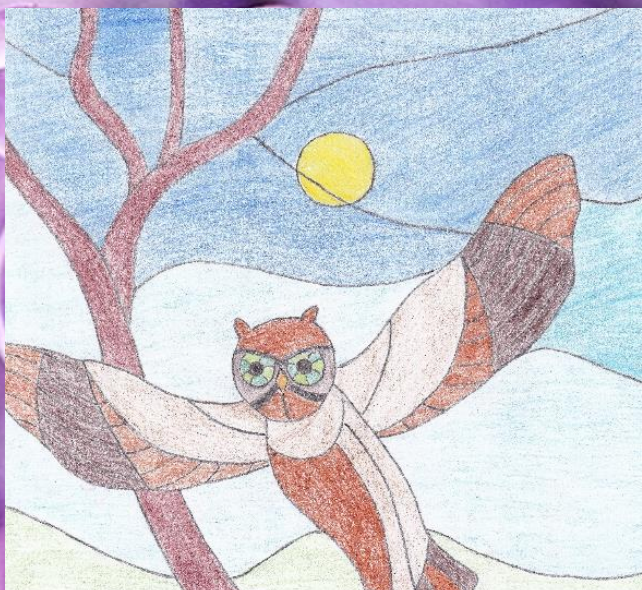
RISBE NAŠIH DIJAKOV IZ PRVEGA LETNIKA

Sanja Žveglič, F1. a

Manca Pasar, F1. a

Valentina Županc, F1. b

Simona Avsec, F1. b

Ines Saje, F1. b

Valentina Županc, F1. b

Maj Gregorič, F1.b

Simona Avsec, F1. b

Tea Žura

SLIKE: Gašper Prah, K1. b

PRIČESKE 2016

Glede na to, da je frizura nekaj, kar nam ogromno pomeni, vam razkrivava, katere pričeske bodo to leto najbolj priljubljene.

'Vintage' paž

Leto 2016 bo leto drznih pričesk. Vintage navdih, ki se skriva za priljubljenim pažem, ki so ga v 20. letih preteklega stoletja nosile zvezdnice, kot je bila modna oblikovalka Coco Chanel, bo ponovno zasedel prestol priljubljenosti. Klasično paž pričesko bomo lahko videli v modernejših in valovitih oblikah, najbolj priljubljen pa bo paž s kratkim fru frujem in odrezanimi lasmi v dolžini do čeljusti.

Naravni barvni odtenki

Kar se tiče barvnih odtenkov las bodo leto zaznamovali naravni odtenki. Po mnenju frizerskih stilistov bo to leto za rjavolaske najbolj pogosta izbira posvetitev las za nekaj odtenkov.

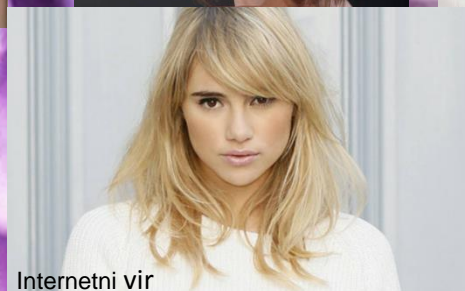
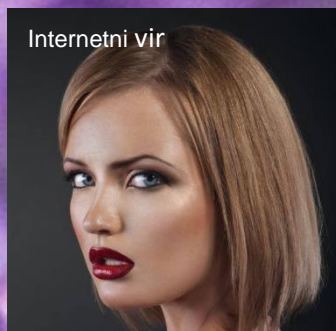

Brond bo 'in'

Brond barva las je kombinacija rjavih in blond odtenkov, ki je bila leta 2015 velik hit, priljubljena pa bo tudi letos. Ta trend se je izkazal kot zmagovalna kombinacija za svetlolaske, ki ne želijo preveč potemniti svojih las, kot tudi za temnolaske, ki jih ne želijo preveč prosvetliti.

Pomembno je, da izberete frizuro, ki ustreza vaši obliki obraza ter seveda vaši osebnosti in načinu življenja. Ženske frizure lahko dobro prikrivajo razne pomanjkljivosti, ki jih hočete zakriti ter hkrati poudarijo tiste poteze in prednosti, ki jih želite izpostaviti.

Pri izbiri ženske frizure si torej lahko pomagata z obliko vašega obraza. Poznamo 5 različnih tipov obraza. Skoraj nihče ne sodi samo v eno kategorijo, ampak je kombinacija vsaj dveh tipov obraza. Ovalen obraz je idealen skoraj za vse oblike pričesk, podolgovat obraz je primeren za gost frufu ter dolg paž, srčasta oblika obraza bo idealna za frufu, ki je resast, za valovite lase in lase s precej volumna. Kvadraten obraz je primeren za dolge, valovite lase in ni primeren za stroge linije frizur niti za zelo kratke lase, ki so primerni za okrogel obraz.

Frizure glede na obliko obraza ki so 'in' v letu 2016

podolgovat obraz:

srčast obraz:

Okrogel obraz:

kvadraten obraz:

Nekatere želijo z izbiro ženske frizure izstopati na drugačen bolj divji način, takšne ženske se odločijo za alternativne pričeske. Takšne ženske frizure so nenavadne, drzne in zabavne. Predstavnice ne sledijo običajnim modnim smernicam, prisegajo na divje striženje in nore barve.

So pa tudi takšne ženske, ki želijo frizuro, za katero ne bodo porabile ogromno časa. Pričeske so lahko nizko ali visoko spete, spuščene, vedno pa izgledajo odlično.

Letošnja sezona bo pisana na kožo tudi tistim predstavnicam, ki prisegajo na dolge lase in niti ne spreminjajo svoje ženske frizure glede na trende in modne zapovedi. Vseeno se to leto lahko malce poigrava z oblikovanjem, da bodo videti modno. Visoko spet in razmršen čop bo zagotovo pustil velik vtis. Idealen je tudi za tiste dni, ko se las ne da umiriti oziroma, ko so z lasmi težave. Čop je tudi zelo hitra rešitev glede pričeske.

Razmršene ženske frizure so torej velik hit, ženski dajejo mladosten vihrav izgled.

Dolžina las ženskih frizur v letu 2016

Kar se dolžine las tiče, nam za leto 2016 napovedujejo ekstreme. Vračamo se k naravnemu videzu, trendi nam napovedujejo ravne in pravilne oblike, na svoj račun pa bomo prišle tudi tiste s kodri, saj bodo modni tudi valoviti lasje.

Tisti, brez katerega bo težko šlo v prihodnjem letu, bo »frufu«, na katerega že prisegajo številne zvezdnice in manekenke in bi se naj po nekaterih pričevanjih skrajšal do sredine čela.

Torej v letu 2016 bodo modne ženske frizure v znamenju dolgih las, ki naj bodo seveda lepo negovani ter prosto padajoči, vendar ne preveč »polizano« počesani, saj bo veljal bolj neurejen videz frizure. Pri naslednjem obisku frizerja postrizite le špičke ter dovolite, da vam lasje zrastejo čez ramena, vse do pasu. Ker se že nekaj časa vztrajno »sili« v ospredje modni trend 70-ih tako pri oblačilih kot pri frizurah, v prihodnjem letu ne boste zgrešile, če si boste naredile prečko na sredini glave.

Kratkolaske, tudi ve boste v letu 2016 nosile modno žensko frizuro. Velja le poudariti, da frizure, pri katerih je ena stran pobrita, druga nekoliko daljša, ne bo več sila modna.

Kako si ženske lahko v letu 2016 oblikujete frizure

Morda boste vesele, ko boste slišale, da si lahko brez težav privoščite figo, sicer malo drugačno od klasične, ki naj bo namesto na zadnjem delu lasišča na čelu. Seveda lahko nosite tudi klasično figo, le malo jo pomendrajte in s tem dosežite učinek skuštranosti, ki bo drugo leto moden.

Prav tako vas bo razveselila vest, da jo boste lahko (modno) odnesle z nizko umeščenim čopom.

Modne bodo tudi kitke, ki si jih lahko spležete na sto in en način, frizure pa boste lahko popestrile tudi z različnimi modnimi dodatki. Nosile bomo razne sponke z rožnatimi motivi ter pentljami.

Tina Berginc in Lora Kebelej, KZ2. b

ALI STE VEDELI....

Ali ste vedeli, da v Amazonskem deževnem gozdu živijo metulji, ki pijejo želvje solze? Te namreč vsebujejo natrij. Želve ga dobijo iz mesne prehrane, kar pa je metuljem – rastlinojdcem, nedosegljivo.

Vir: <http://svet24.si/clanek/zanimivosti/zanimivo/53833037a7e98/naravni-cudez-amazonski-metulji-ki-pijejo-zelvje-solze>

Klavdija Grandlič, K3. b

SMEH V ŠOLSKIH KLOPEH

V razredu pišejo šolsko nalogo, učiteljica pa se sprehaja med klopami.

"Vida, že tretjič si pogledala v Majin zvezek!" se jezi učiteljica.

"Kaj pa morem, če pa tako nerazločno piše!"

Pred predavanjem je profesor rekel:

"Danes vam bom predaval o laganju. Ali je kdo od vas že prebral knjigo z naslovom Laž?"

Vsi študenti so dvignili roke.

"Odlično!" je vzkliknil profesor, "to bo izhodišče mojih predavanj! Knjiga bo namreč izšla šele prihodnji mesec."

Učiteljica je vprašala Sabino:

"Sabina, če rečem: Rad se učim angleščino, kateri čas je to?"

"Zelo redek."

"In zakaj si spet dobil cvek v šoli?" oče razburjeno vpraša sina.
"Bil sem odločen, da nekoga ne bom zašpecal."
"In zato si dobil negativno? Koga pa si štčtil?"
"Učitelj je na vsak način hotel izvedeti, kdo je ubil Julija Cezarja."

Profesor se jezi nad študenti, ko pregleduje njihove izdelke:
"Danes želi vsak idiot študirati medicino! V mojih časih sem bil jaz edini v našem mestu!"

Zaradi velikega števila študentov v dvorani si je profesor omislil miniaturni mikrofoni in pred predavanjem vprašal:

"Ali me študentje v zadnji vrsti slišite?"
"Ja!" se je oglasil nekdo, "vendar nas ne moti preveč!"

Anamarija Rozman, 2. c ZN

ŽE POZNAŠ VSE ŠALE?

Živijo!

Pa sem spet tu z novimi šalami za vsakogar. Vas zanima kakšne so šale tokrat? Le hitro si poiščite svojo najljubšo in jo povejte svojim prijateljem.

Internetni vir

*Stara baba Micka uči s svojimi izkušnjami:
za dobro prebavo pijem pivo,
za boljši apetit belo vino,
pri nizkem pritisku črno vino,
pri visokem pa konjak,
ko sem prehlajena pa slivovko.
SMO JO VPRAŠALI:
"Ja, kdaj pa piješ vodo?"
"Tako težko pa še nisem bla bolana."*

Internetni vir

**MOJA
ŽENA
DOMA** vs. **MOJA
ŽENA U
JAVNOSTI**

Internetni vir

- ██████████
Zivjo, lahko resite moj problem s signalom?
- Si.mobil
Nam poveš malo več? Za začetek bi nam prav prišla tvoja telefonska številka in naslov.
- ██████████
Signal se mi je spraznil čist... in to se mi je zgodilo že prejšnji mesec, pa sem zamenjal signal, zdej pa je spet prazen... ce hoceste vam lhku posim sliko
- Si.mobil
Lahko nam pošlješ sliko. 😊
- ██████████

*Zdaj pa ti razloži v službi
šefu, zakaj si zamudil.*

Internetni vir

Ste našli svojo najljubšo šalo? Če še niste, le pozorno spremljajte prihodnje številke časopisa, saj bo še veliko zanimivih.

Karmen Štepic, KZ2. a